

พ่ายรัก

เจ้าสาวทะเลทราย

สวีด

เครื่องบินโดยสารขนาดความจุผู้โดยสารกว่าร้อยห้าสิบที่นั่ง
 แล่นออกจากรันเวย์สนามบินสุวรรณภูมิด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นอย่าง
 ต่อเนื่อง ไม่นานจากนั้นจึงทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ปลายทางคือประเทศ
 อัลไบคาล ดินแดนทางฝั่งซีกโลกตะวันออก ซึ่งเต็มไปด้วยเนินทราย
 สีทองกว้างใหญ่ที่แผ่ปกคลุมไปทั่วอาณาบริเวณของประเทศแห่งนี้

หกชั่วโมงต่อมา ภายในห้องโดยสาร

หญิงสาวชาวไทยเพียงคนเดียวในเที่ยวบินเริ่มนั่งกระสับกระส่าย
 ดวงตากลมโตไล่มองซ้ายขวาไปตามที่นั่งผู้โดยสารอย่างคลางแคลงใจ
 ยิ่งเมื่อเห็นผู้ร่วมเดินทางบางตาเสียจนแทบนับคนได้ ประกอบกับ
 บรรยากาศบนเครื่องบินอิมคริมชวอนให้หดหู่แปลกๆ ความไม่สบายใจ
 ของหญิงสาวก็ยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นเป็นลำดับ และนั่นเป็นเหตุให้นักท่องเที่ยว
 มือใหม่ที่เพิ่งมีโอกาสได้เดินทางไปต่างแดนครั้งแรก ถึงกับสีหน้า
 เกร็งเครียด สลับกับถอนหายใจหงวหงัก

“เจ็เจ็เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมทำหน้าอย่างนั้น” ชายหนุ่มที่นั่ง
 ด้านข้างคนกระสับกระส่ายถามขึ้น เมื่อเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายไม่ค่อย
 สู้ดี

อนิล...หญิงสาววัยเบญจเพสที่ถูกเรียกขานว่าเจ็เจ็ หันมาตอบ

คนถาม “ฉันรู้สึกแปลกๆ บรรยากาศมันไม่น่าไว้วางใจชอบกล นายเห็นคนกลุ่มนั้นมั๊ย”

หญิงสาวพยักพยเปิดไปทางกลุ่มคนเพียงกลุ่มเดียวที่นั่งเยื้องจากที่นั่งตนเองไปไม่กี่คน

“ทำไมเหรอเจ้” อติเทพ นักศึกษาปีสุดท้าย ผู้รับอาสาขอติดตามมาเป็นช่างภาพส่วนตัวให้อนิล กระซิบถามเสียงเบา

“มันดูพิลึกแปลกๆ นายลองสังเกตให้ดี คนสติดีๆ ที่ไหนจะนั่งใส่แว่นดำบนเครื่องบิน” อนิลเอ่ยตอบ สีหน้าหญิงสาวครุ่นคิดไปด้วยความไม่สบายใจ

ชายหนุ่มชะงักหันหน้าไปมอง “ก็เหมือนคนปกติทั่วไปดีนี่เจ้ ผมว่ามันก็เท่ดีด้วยซ้ำ”

“จะบ้าเหรอ คนจิตปกติที่ไหนทำกันแบบนี้ มีแต่คนคิดไม่ได้เท่านั้นที่ต้องปกปิดอำพรางตัวเองต่อหน้าคนอื่น ไม่มีคนธรรมดาเดินดินที่ไหนคิดบ้าใส่แว่นดำยกกลุ่มหรือว่า...” อนิลเริ่มหรีตอย่างคนใช้ความคิดหนักพร้อมกับทำท่ากระซิบกระซาบกับรุ่นน้อง “คนพวกนั้นอาจเป็นกลุ่มโจรก่อการร้ายที่จ้องจะปล้นเครื่องบินลำนี้”

“ไม่ใช่หรือมั้งเจ้!” ชายหนุ่มส่ายหน้าค้ำเสียงหลง

“มันก็ไม่แน่นอนะ” อนิลทำหน้าที่ใคร่ครวญ ค่อนข้างมั่นใจในความคิดตนเอง “คนเราแค่เห็นหน้าก็รู้ไปถึงไหนๆ นายเห็นหรือเปล่า แต่ละคนหน้าตาเหยียดตื้นทั้งนั้น นายลองสังเกตสิ คนที่นั่งอยู่ริมทางเดินสองคนเดี่ยวมองนั่น เดี่ยวมองนี่ สายตาสอดสายไปทั่วไม่น่าไว้วางใจสักนิดแล้วตามหอนั้นอีก ที่นั่งถัดไป ลูกขึ้นเดินทุกๆ สิบนานาที่อยู่นั่นแหละ ส่วนอีกคนที่นั่งอ่านนิตยสาร หน้าแขกแต่ต้นอ่านหนังสือภาษาไทย ที่สำคัญอ่านมาร่วมสองชั่วโมงแล้ว ไม่พลิกหน้าสักครั้ง”

“โหยเจ้...สุดยอดนักสังเกต”

“ไม่ได้ เราเดินทางมาต่างบ้านต่างเมือง ไม่ควรไว้ใจอะไรง่ายๆ

ทั้งนั้น” อนิลทำหน้าที่ชิงชัง กล่าวเป็นเชิงสั่งสอน “แล้วนายเห็นผู้ชายตัวโตๆ ที่นั่งเก็อกอยู่ริมหน้าต่างคนนั้นมั๊ย คนนั้นนั่นแหละตัวหัวหน้า”

อติเทพเหลือบสายตามองตาม “เจ็รู้ได้ยังไง ทำทางผู้ชายคนนั้นสุขภาพเรียบร้อยดูดี ไม่เห็นจะมีท่าทีอะไรที่บ่งบอกว่าเป็นหัวหน้าใจอย่างที่เราเชื่อ”

“ดูดี!” หญิงสาวขึ้นเสียงสูงไม่เห็นด้วย “หน้าตาเย็นชาเหมือนก้อนน้ำแข็งแข็งแ้ง แถมยังนั่งตัวตรงไม่กระดิกมาตลอดเนี่ยนะ! ดูดีของนาย อย่างนี้มันชอมบักกลับชาติมาเกิดชัดๆ สายตาแยกแยะระหว่างคำว่าดูดีดูแยไม่ออกแบบนี้ คิดจะเป็นช่างภาพได้ยังไง” อนิลกลอกตาใส่รุ่นน้องที่ตาไร่แวว และเอ่ยปากพูดต่อ

“ที่สำคัญ หน้าตาแบบนี้แหละใจของแท้ เป็นใจระดับสากล มันต้องวางมาด นิ่ง เชิด หยิ่ง เก๊กขริม หน้าจืดชืดเย็นชาไร้ชีวิต บล๊อคเดียวเหมือนกันหมดทั่วทั้งโลก แล้วที่สำคัญที่ขาดไม่ได้ ต้องสวมสูทดำ กางเกงดำ แวนดำ เพราะมันบ่งบอกถึงความโหดเหี้ยม เข้าใจหรือเปล่า

“แล้วใจสากลพวกนี้ไม่เหมือนใจตามแถบบ้านเรา อย่างบ้านเรา หน้าตาต้องออกกวนๆ หัวทองๆ ตัวขี้ก้างผอมกะหร่อง เลื้อยยืดต้องใส่จนย้วย กางเกงยีนขาดซิดๆ ไม่ต้องมีระเบียบอะไรมากนักในชีวิต ผลออกเป็นหยาบ ได้อะไรก็เอา พอหยาบเสร็จก็บิดมอเตอร์ไซด์หนีหายเข้ากลีบเมฆตามไปเถอะไม่มีทางเจอ เห็นมั๊ย วิธีทางใจต่างกันราวฟ้ากับเหว”

“เป็นบทวิเคราะห์ที่เปี่ยมไปด้วยคุณภาพมาก แต่! คุณพี่ครับ ผมว่าถ้าใจหน้าตาแบบนี้ ไปเป็นนายแบบดีกว่ามั๊ยครับพี่ งานง่ายได้เงินเร็ว เดินสะบัดหน้าสะบัดหลังสองสามก้าวก็รวยแล้ว ไม่ต้องมาเหนื่อยเสียเวลาปล้น ยิ่งตัวหัวหน้าใจของเจ้ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็หล่อลากบาดใจ แค่นั่งนิ่งๆ ให้ถ่ายสักสองสามรูป คงดั่งระเบิด หล่อขึ้นมหาเทพแบบนี้”

“หล่อมมหาเทพขึ้นอัดอันล่ะไม่ว่า” อนิลทำปากเบ้ตอบเสียงประชด

อดิเทพทำหน้า “มันหล่อมากจนอัดอั้นใจเจ็เลยเธอ”

อนิลกลอกตาซุ่นใส่รุ่มน้องอีกครั้ง “เออใช่ มันหล่อมากซะจนต้องอั้นไว้ คาดว่าอีกสักชาติสองชาติ คงระบายความหล่อมหาเทพออกมาจนหมด”

ชายหนุ่มหัวเราะหึๆ เฟิงเข้าใจความหมาย “ถ้าหน้าอย่างนี้ไม่หล่อ ผมว่าผู้ชายในโลกคงหาหล่อไม่ได้แล้วละมัง”

“หี! คนหล่อหน้าตาดีบ้านไหนของนาย จมูกเหมือนสันกำแพง แล้วไม่ใช่กำแพงธรรมชาติด้วยนะ โน่น...ต้องกำแพงเมืองจีนเท่านั้นถึงจะเอาอยู่ ส่วนปากก็อย่าให้ฉันพูดเลย...ผู้ชายอะไรปากบางยังกะตุ๊ด แล้วยิ่งใส่แว่นดำใหญ่ยักษ์โดยไม่ประมาณตนว่าเหมาะกับใบหน้าตัวเอง หรือเปล่า นี่ก็ยิ่งประสาทใหญ่ เผลอๆ ลองถอดแว่นออกมาสิ เหลือตาเท่าเม็ดหน้าเลียบ คราวนี้นายเอ๊ย!!...ได้สัมผัสความหล่อสะท้านระดับตำนานมหากาพย์แน่ นายลองนึกภาพตามสิ สยของมาก” อนิลสั่งหัวไหล่อย่างสยดสยอง

อดิเทพมองอนิลทั้งทั้งและอึ้ง ที่รุ่นพี่สามารถบรรยายหน้าคนหล่อระดับนายแบบที่สามารถขึ้นปกนิตยสารชั้นนำของโลกได้อย่างสบายๆ ให้ออกมาได้ น่าเกลียดพิลึกสุดแยขนาดนั้น

“อ้าว แล้วเจ็จะไปไหนละนั่น” ชายหนุ่มถาม เมื่อเห็นอนิลลุกขึ้น

“ห้องน้ำ” พูดจบหญิงสาวก็เดินตรงไปยังห้องน้ำ แต่ยังไม่วายแกลังเดินอ้อยอิ่งยามเดินผ่านกลุ่มชายชุดดำ อนิลปรายตามองหน้าทีละคนและเก็บบันทึกใบหน้าเหล่านั้นไว้ในความทรงจำ โดยเฉพาะตัวหัวหน้าที่เธอแอบมองนานกว่าใคร เมื่อในอนาคต เธออาจต้องมาเป็นพยานในการชี้ตัวพวกโจรเหล่านี้

สายตาคมกริบมองผ่านแว่นดำไปยังหญิงสาวที่ทำตัวลับๆ ล่อๆ เป็นเวลากว่าหกชั่วโมงแล้วที่หญิงสาวคนนี้นั่งจ้องมองพวกเขา

อย่างไม่ลดละ วาติม มูจาลอับลาห์ ไม่เคยรู้สึกหงุดหงิดใจมากเท่านี้มาก่อน เมื่อตนเองต้องตกเป็นเป้าสายตาให้แก่ผู้หญิงไร้มารยาทคนนี้

“ฉันบอกนายแล้วซ้ำๆ ว่าให้เลือกผู้โดยสารที่มีมารยาท ไม่เรื่องมาก” วาติมกล่าวเสียงฉุนในใส่ลูกน้อง หลังจากสังเกตพฤติกรรมของหญิงสาวดวงตากลมโต ท่าทางอยากรู้ อยากเห็นคนนี้นับนานนับชั่วโมง

“ขอโทษครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณผู้หญิงคนนั้นจะเล่นจ้อพวกเรา เขม็งแบบนี้”

“ไปบอกนักบินให้เปลี่ยนแผน เอาเครื่องลงที่มูจาลดาห์ แล้วบอกพวกเราให้เตรียมตัวเอาไว้ให้พร้อม ฉันไม่ไหวใจผู้หญิงคนนี้ ผู้หญิงอะไรทำตัวสอดรู้สอดเห็น จู้จี้จ้าน” วาติมสั่งคนสนิทเสียงเข้ม

กาซิมพยักหน้ารับคำสั่ง ชายหนุ่มรีบลุกขึ้นยืน และตรงไปจัดการตามที่เจ้านายตนเองสั่งอย่างรวดเร็ว

ดวงตาสีดำคมกริบบนใบหน้าคมสันภายใต้แว่นดำแบรนต์หูราคาแพงระยับที่ใส่บดบังสายตาไว้ มองหญิงสาวที่เพิ่งเดินกลับไปยังที่นั่งของตนเองด้วยความเคืองใจ เจ้าหล่อนกล้ามากที่เดินเข้ามามองหน้าเขาซึ่งๆ หน้า วาติม มูจาลอับลาห์ นึกเย้ยหยันในใจ ผู้หญิงในโลกนี้เหมือนกันหมดทุกคน ชอบเรียกร้องความสนใจจากเขา โดยไม่สนวิธีการว่ามันจะดูไร้มารยาทเพียงใด และเห็นได้ชัดว่าผู้หญิงคนนี้ก็ไม่ได้แตกต่างจากผู้หญิงคนอื่นทั่วไปนัก

อนิลกระวีกระวาดกลับมายังที่นั่งด้วยท่าทางร้อนใจ ทันทีที่นั่งลงหญิงสาวรีบเอ่ยปากบอกเรื่องที่ตนเองได้ยินให้รุ่นน้องฟัง “ແ່แล้ว คนพวกนั้นเป็นโจรปล้นเครื่องบินจริงๆ ฉันได้ยินพวกมันพูดกันว่าให้เปลี่ยนแผน ให้เอาเครื่องไปลงที่ไหนสักแห่ง”

สีหน้าอนิลเคร่งเครียดกึ่งโมโหยามเอ่ยพูด เมื่อสักครู่เธอได้ยินไม่ผิดแน่ เสียงเหยียดมาจากหัวหน้าโจรคนนั้นสั่งผู้ชายอีกคนที่นั่งถัดไปถึงแม้ว่าประโยคนั้นจะไม่ได้ดังมากจนทำให้เธอได้ยินชัดเจน แต่เธอไม่มี

ทางฝั่งมืดเด็ดขาด โดยเฉพาะคำว่าสอดรู้สอดเห็นกับจู้จี้จ้าน

“เจ้ แล้วฝั่งพวกเขาพูดกันรู้เรื่องหรือ”

“ฉันมันระดับไหน ภาษาพื้นๆ แค่นี้ทำไมจะฟังไม่ออก” อนิล
ปรายตามองรุ่นน้อง น้อยไปเถอะที่เธอจะฟังไม่ออก เธอมีคนรู้จักสั่งตรง
มาจากอัลไบคาล น้ำจั้นเลี้ยงเธอมาตั้งแต่ห้าขวบ ยี่สิบปีเชียวนะที่เธอได้
ใกล้ชิดกับเจ้าของภาษาที่มาจากประเทศนี้โดยตรง

“เอ่อ ผมลืมไป เจ้เองเป็นเจ้าของแม่ภาษาอัลไบคาล” อติเทพเอ่ย
ยิ้มๆ ทั้งรุ่นพี่และตัวเขาเคยชินกับภาษานี้มาตั้งแต่ยังเด็ก ของเจ้มันเป็น
เพราะมีแม่คนใหม่เป็นชาวอัลไบคาล ส่วนเขานั้นอาศัยที่เข้าไปเล่น
ที่บ้านของเจ้ทุกวัน จึงได้อานิสงส์ ทั้งฟังทั้งคุยได้ดีพอสมควร

“อย่ามัวแต่พูดเลย ตอนนี้อาสองคนต้องหาทางยับยั้งใจพวกนั้น
ก่อนที่พวกมันจะลงมือ แยะแล้ว! นั่น นั่น พวกมันเริ่มลงมือกันแล้ว” อนิล
รีบร้องบอกรุ่นน้อง เมื่อเธอเหลือบไปเห็นชายชุดดำหลายคนเริ่มลุกจาก
ที่นั่ง แล้วมีทีท่าว่าจะตรงไปยังห้องนักบิน

“ไม่ได้ เราต้องสกัดไม่ให้ใจพวกนั้นเข้าไปในห้องนักบิน ไม่อย่าง
นั้นจบเห่แน่” หญิงสาวรีบยันตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ นั่ง เธอปล่อยให้ใจเราเข้า
ถึงห้องนักบินไม่ได้เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเครื่องบินลำนี้อาจถูกจี้นำไป
ก่อการร้าย และนั่นอาจหมายถึงความสูญเสียครั้งใหญ่อีกครั้งของเหล่า
หมู่มวลชนมนุษยชาติ

อติเทพหน้าเต๋อดำลูกตามอย่างงงๆ “เราสองคนแค่นั้นหรือเจ้”

“ในเครื่องบิน นอกจากฉันกับนาย มีใครอื่นที่เป็นผู้โดยสารอีกมั๊ย
ล่ะ” อนิลดูรุ่นน้อง แล้วปราดเข้าไปข้างหน้า หวังสกัดไม่ให้ใครเข้าถึง
ห้องนักบิน

“เจ้เอง เตี่ยว...” อติเทพเรียกรุ่นพี่ไว้แต่ไม่ทันเสียแล้ว

“จะไปไหนกัน!” หญิงสาวออกมายืนขวางทางไว้ สายตาคนถาม
ดูตัน จนทำให้ชายตัวโตในชุดสูทสีดำที่กำลังเดินไปยังห้องนักบินต่าง

หยุดจ้องมองด้วยความแปลกใจ

“คุณผู้หญิงกรุณาหลีกเลี่ยงด้วยครับ”

“โจร! โจร! โจร! คุณแอร์! มาช่วยกันจับโจรเร็ว คนพวกนี้เป็นโจร คนพวกนี้จะปล้นเครื่องบิน เอาไปก่อวินาศกรรม” อนิลไม่รอช้าให้เสียเวลา หญิงสาวร้องตะโกนโวยวายเสียงดัง หวังให้แอร์โฮสเตสสาวสองสามคน มาร่วมกันช่วยขัดขวางโจร ก่อนที่พวกมันจะเข้าไปยังห้องนักบิน

กลุ่มชายชุดดำไม่มีใครสนใจเสียงร้องโวยวายไร้สาระของหญิงสาวตรงหน้า ทั้งหมดพยายามจะเดินผ่านไปเสมือนเธอเป็นอากาศธาตุ แต่อนิลใช้ตัวขวางทางไว้อย่างสุดกำลัง

“กรุณาหลีกเลี่ยงด้วยครับคุณผู้หญิง” กาซิมเอ่ยขึ้น

“ไม่!” อนิลตอบกลับเสียงแข็ง พอดีกับที่แอร์โฮสเตสสาวเดินแกมวิ่งเข้ามา อนิลจึงถือโอกาสนั้นยับอกกับแอร์โฮสเตสอีกครั้ง “คุณแอร์ อย่าให้คนพวกนี้เข้าไปในห้องนักบินเด็ดขาด คนพวกนี้กำลังจะเข้าไปปล้นเครื่องบิน”

“เอ่อ...คือ...คือ...” หนึ่งในแอร์โฮสเตสสาวพยายามจะเอ่ยบอกอะไรบางอย่างแก่อนิล

“กาซิม อะอะโวยวายอะไร” น้ำเสียงทรงอำนาจดังแทรกขึ้นจากทางด้านหลังกลุ่มคนชุดดำ

“คุณผู้หญิงคนนี้ขวางทางไม่ให้พวกเราเข้าไปในห้องนักบินครับ” กาซิมรายงานเจ้านายตนเอง

วาคิม มูจาลอัลบารห์มองผ่านแว่นดำไปยังหญิงสาวที่ยืนเกาะกะอยู่เบื้องหน้า ชายหนุ่มผิวขาวร่างสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร มองผู้หญิงตัวเล็กที่ทำตัวน่ารำคาญด้วยความเบื่อหน่ายอย่างที่สุด

“หลีกเลี่ยง” วาคิมสั่งเสียงห้วน ดวงตาสีดำภายใต้แว่นหนาฉายแววรำคาญเกินทน

“ไม่หลีกเลี่ยง!!” หญิงสาวยังยืนนิ่ง ปฏิเสธอย่างไรห่างเสียง

“หลีก” วาติมสั่งเสียงหัวนกระด้างอีกครั้ง โบหน้าชายหนุ่ม
แข็งขึ้นในทันที เมื่อโดนคำปฏิเสธต่อหน้า

“ไม่!” อนิลยังย้ำคำเดิม งานนี้เธอยอมพลีชีพเพื่อโลก

“เลิกเรียกร้องความสนใจได้แล้ว ฉันไม่เคยคิดสนใจผู้หญิงแบบเธอ
ถอยไปซะ”

อนิลแสบะยิ้ม เธอไม่มีวันตกหลุมพรางของหัวหน้าใจเร็ดชขาด
คิดจะหันเหความสนใจไปเรื่องอื่น แล้วจะให้เธอถอย ผันไปเถอะ “ขอโทษ
ถ้าคิดจะเปลี่ยนเรื่องให้ฉันสับสน ขอบอกว่าฉันไม่ใช่คนโง่ และฉันไม่มี
ทางปล่อยให้อใจรั่วๆ แบบพวกคุณทำชั่วได้ตามสบาย ข้าศพฉันไป
ก่อนเถอะ”

“จะหลีก หรือไม่หลีก” เสียงคำรามแหบต่าสั่งอีกครั้ง

“ฮึ” อนิลยกไหล่ก่อนจะตอบด้วยท่วงท่ามั่นใจเกินร้อย “ไม่-หลีก”

“กาซิม โยนผู้หญิงคนนี้ออกไป อย่าปล่อยให้อมาเกาะกะกวน
สายตาก็” วาติมหันมาสั่งลูกน้องเสียงเฉียบ

“เข้ามาโยนสิ ให้อหัวหน้าใจรปากมอม” อนิลตะโกนโต้ตอบ
ไม่ยอมแพ้

วาติมหายใจเข้าอย่างแรง ปากชายหนุ่มเม้มแน่น ระวังอารมณ์
เดือดดาลของตนเองไว้สุดกำลัง เขาไม่เคยลงไม้ลงมือหรือใช้ความรุนแรง
กับผู้หญิงสักครั้งในชีวิต แต่วันนี้ผู้หญิงที่ยืนท้าทายหน้าเซ็ด พู๊ดไม่รู้ฟัง
อาจจะโดนเป็นคนแรก

กาซิมเดินเข้าไปหาอนิลตามคำสั่งของเจ้านาย

“ฉันจะไม่ปล่อยให้อใจรั่วๆ จี้เครื่องบินไปได้งายๆ หรือก อย่า
หวัง” อนิลขู่ใส่เสียงดัง

หญิงสาวรีบหันซ้ายหันขวาหาเครื่องทุนแรง อติเทพที่ยืนอยู่ด้าน
หลังรู้้งาน หยิบฉวยของอะไรได้ก็ส่งให้ออนิลรับหน้าที่ป้าใส่กาซิมที่เดิน
เข้ามาก่อนเป็นคนแรก “นี่แน่ะ ไปลงนรกซะ จอร์สาร์เลเว่ คิดจะจี้

เครื่องบินไปก่อวินาศกรรมไซมัย จำไว้ トラバドที่คนอย่างอนิลยังอยู่ ไม่มีทางปล่อยให้เหตุการณ์เขย่าโลกเกิดขึ้นอีกรอบแน่”

แก้วน้ำดื่มสองใบถูกเหวี่ยงออกไปเป็นลำดับแรก กาซิมหลบแก้วน้ำได้ แต่น้ำเปล่าที่มีอยู่กว่าคอนแก้วสาตใส่ถูกสูทสีดำเปื้อนไปด้านหนึ่ง แอมน้ำยังกระเด็นไปโดนเสื้อสูทตัวเนียบของชายหนุ่มใบหน้าถมึงทิ้งที่ยืนอยู่ด้านหลัง

วาคิมกัดฟันกรอดๆ โมโหเดือดกับผู้หญิงพละมไร้สาระ ที่กล้าเอาน้ำมาสาตใส่เขา “พูดบ้าเพื่อเจ้ออะไร ถ้าเธอไม่หลีก ฉันจะจับเธอเหวี่ยงออกนอกเครื่องบินแน่”

อนิลไม่พูดซ้ำให้เสียเวลา หญิงสาวยังยืนยันคำตอบเดิมไม่เปลี่ยนแปลง และใช้การกระทำแทนคำตอบ ด้วยการระดมปาของใส่อีกฝ่ายไม่ยั้ง “นี่แน่ะ เข้ามาดิ เข้ามาเลย”

“หยุด! หยุด! เป็นบ้าอะไรของเธอ” วาคิมตวาดลั่น ชายหนุ่มหลบถาดอาหารที่ลอยมาได้อย่างฉิวเฉียด

“ไอ้หัวหน้าใจแฉะจริงเข้ามาก่อนเลย อย่าซุกหลบหลังคนอื่น” อนิลเลือดเข้าตา ร้องทำเสียงดังลั่น

“กาซิมหลีกไป ฉันจะจัดการหล่อนเอง” วาคิมแวตวาชุนคลักเมื่อโดนทำท่ายิ่งหน้า ชายหนุ่มเดินแหวกลูกน้องคนสนิท ย่างสามขุมเข้าไปหาหญิงสาวด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“เข้ามาเลย เข้ามาเลย” ปากอนิลร้องทำไม่หยุด ส่วนมือก็ปาของใส่ แต่สิ่งของทั้งหมดที่ลอยออกจากมือเล็กก็ถูกมือหนาปิดทิ้งได้อย่างง่ายดาย จนคนปาได้แต่ร้องฮึดฮัดที่ไม่อาจหยุดยั้งฝ่ายตรงข้ามได้

“หัวหน้าใจระแวงใจระแวงสุดยอด แต่ท่าทางใจจะเจของจริงแล้วละ ทำยังไงดี” อติเทพรีบกระซิบออกรุ่นพี เมื่อของจริงเดินเข้ามาใกล้มาก

“ไปหาของหนักๆ มา ฆวนี่จะเลี้ยงที่หัว ไม่พลาดแน่”

“ไม่ทันแล้วละเจ้” อติเทพยิ้มแหงๆ “ของที่จะให้เจ้ปาได้ไม่เหลือแล้ว หหมดแล้ว”

“บ้าจริง ก็รีบไปหามาสิ” อนิลสบถได้แค่นั้น ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ก็เดินเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า

“มีอะไรจะปาอีกมั๊ย” วาคิมถามเสียงเหยิ่ม

อนิลเงยหน้าขึ้นสบตาคนถามอย่างไม่เกรงกลัว “คิดว่าไม่มี แต่ฉันไม่หลีก”

“ดี ถ้าอย่างนั้นก็อย่าหาว่าฉันรังแกผู้หญิง” วาคิมเคঁนเสียงพุดคุกคามอีกฝ่ายอย่างเอาจริง

“จะรังแกก็รังแกเลย ไม่ต้องมาขู่ ฉันรู้ มันเป็นนิสัยปกติของโจร อยู่แล้วไม่ใช่หรือ ให้อะไรรังแกผู้หญิง เตะหมา ตวาดคนแก่” หญิงสาวเผลอทำเสียงฮึประชดส่งท้าย

“ใช่...” วาคิมลากเสียงยาวตอบ มุมปากชายหนุ่มเหยียดยกขึ้นคล้ายข่มขวัญหญิงสาวที่ยืนปากเก่งอยู่เบื้องหน้า “ฉันจะพุดเป็นครั้งสุดท้าย หลีกไป!!”

อนิลเซิดหน้า ไต่กลับทันทีอย่างไม่ลังเล “ฉันเองก็จะตอบเป็นครั้งสุดท้ายเหมือนกัน ไม่หลีก!! ใจ ชัดเจนเต็มสองรูหูไซ้มั๊ย”

วาคิมคำรามเสียงต่ำในลำคอเมื่อได้ยินคำตอบ ชายหนุ่มไม่รอให้ตนเองต้องพุดซ้ำอีกรอบกับผู้หญิงที่พุดจาเลื้อนเปื้อนกวนโทสะจนเกินทน เขาปราดเข้ามาประชิดตัวเจ้าหล่อน และเอื้อมมือหนาไปจับข้อมือหญิงสาวอย่างรวดเร็ว

“ปล่อยนะ! ปล่อย! ใจโจรปล่อยนะ” อนิลตกใจรีบสะบัดข้อมือตนเองทันที

คนโมโหไม่สนใจเสียงร้องประท้วง ลากร่างที่ตื่นเร่าๆ มานั่งบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้สุด ก่อนจะตรึงร่างเล็กๆ นั้นไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างพยายามดึงเข็มขัดนิรภัยมารัดไว้เพื่อไม่ให้หนีไปไหน

“ปล่อยฉัน! ปล่อยฉัน!” อนิลร้องโวยวายดั่งลั่น ดิ้นขลุขลุขลุๆ
ไม่ยอมให้ตนเองถูกจับได้ง่าย

“เงียบ!! แล้วหยุดดิ้นซะที” เสียงตวาดดังก้องไปทั่วเครื่องบิน

“ไอ้โจร! ไอ้ถ่อย!” อนิลไม่หยุด แถมร้องเสียงดังกว่าเก่า มือเล็ก
ยังทุบสะเปะสะปะไปทั่ว

“กาซิม ไปหาเชือกมา ฉันจะมัดหล่อน ผู้หญิงอะไร หนวกหู
น่ารำคาญ ทำตัวไร้สติ” วาซิมหันไปสั่งลูกน้องเสียงเข้ม

“ก้ามัดฉันเหวอ จอร์ชัว ตำซ้ำ ไร้คุณธรรม”

คนถูกดำต่อหน้าครั้งแรกในชีวิตกัดฟันกรอดๆ ก้มลงไปคำรามใส่
ใบหน้าของอนิล “พูดมากอีกคำเดียว เธอจะโดนผ้าอุดปากเป็นการถาวร
ฉะนั้นถ้าเธอยังไม่ยอมมีผ้าอุดปากไปตลอดทางที่เหลือ อย่าพูดมาก!!”

“ฉันจะพูด จะทำไม...” อนิลร้องตะโกนได้แค่นั้นก็ต้องรีบปิดปาก
ด้วยเพราะตะลึงกับภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

...เครื่องบินทั้งลำเอียงไปทางซ้ายอย่างน่ากลัว...

“กะ...เกิด...อะไรขึ้น” หญิงสาวหน้าตื่นพูดละล้าละลัก ยิ่งเห็น
หลายคนไถลไปด้านซ้ายตามความเอียงของเครื่องบิน อนิลยิ่งหน้าเสียว
ก่อนจะหน้าเสียวหนักยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเครื่องบินลำใหญ่เอียงวูบไปมาและ
สั่นอย่างแรงจนตัวเครื่องบินสะเทือนไปทั้งลำ

“หาที่นั่งแล้วรัดเข็มขัดด่วน!!” เสียงตะโกนโหวกเหวกดั่งขึ้น พร้อม
ไฟกะพริบสีแดงเตือนเหตุฉุกเฉิน

“ตายแล้วฉัน ตายแน่ๆ” อนิลครางหน้าซีด ไม่เคยเจอเหตุการณ์
น่าหวาดกลัวแบบนี้มาก่อนในชีวิต

เครื่องบินดิ่งลงด้วยความเร็วอย่างน่าหวาดเสียว หญิงสาวชาว
ไทยหลับตาปี มือไม้เริ่มควานหาที่ยึด ก่อนจะมาได้ท่อนแขนใหญ่ล่ำของ
คนที่นั่งอยู่ด้านข้าง แล้วยึดเกาะไว้เป็นหลักแน่นไม่ยอมปล่อย

“เครื่องบินตก ตายศพละ หาดศพก็ไม่เจอ มีใครจะชะตาชีวิตเศร้า

แบบฉันบ้างมั๊ย ปีนี่ฉันอายุแค่ยี่สิบห้าเอง แฟนก็ยังไม่เคยมีสักคน ความรักก็ยังไม่เคยรู้จัก อนาคตที่วาดหวังจะมีลูกสักคนก็พังพินาศยับเยิน ใครก็ได้ช่วยฉันที...” อนิลเพื่อพร่ำอย่างคนขวัญหาย

“ไม่น่าเลย ขึ้นเครื่องบินครั้งแรกก็ต้องมาสังเวชชีวิตให้กับความโหดร้ายทางธรรมชาติ รู้แบบนี้ฉันนอนอยู่บ้านเล่นๆ ดีกว่าอีก ไม่น่าคิดอุตริอยากมาเที่ยวทะเลทราย เป็นไงล่ะ ทะเลทรายเป็นๆ ก็ไม่ได้เห็นสักเม็ด ต้องมาตายตั้งแต่ยังสาว ใครๆ ก็บอกว่าน้ำจะท่วมโลก จะเกิดพายุลูกใหญ่ แผ่นดินจะสะเทือน...” หญิงสาวหลับตารำพึงรำพันเรื่องวันสิ้นโลกต่ออย่างคนที่หยุดตัวเองไม่ได้

“กรุณาเอามือของเธอออกจากแขนฉันได้แล้ว” น้ำเสียงวางอำนาจปลุกให้อนิลลืมตาจากภวังค์

“ฉันตายเคียงข้างหัวหน้าโจรบ้าอำนาจเหรอนี่ ชวยจริง” อนิลครางเสียงเบา หลังจากหันมาเห็นผู้ชายที่นั่งอยู่ด้านข้าง

วาคิม มูจาลอับลาห์ ถลึงตามองผ่านแว่นดำอย่างระอา ผู้หญิงคนนี้ช่างพูดได้เต็มปากเต็มคำนัก ไม่มีความเจียมตัวสักนิดคิดว่าใครกันแน่ที่ควรจะเป็นคนพูดคำคำนั้น

“เอามือออกไป” วาคิมพูดสั่งเสียงห้วน แต่เจ้าของมือก็ยังไม่มีการทำอะไรที่จะปล่อยมือที่จิกแน่นแต่อย่างใด

“บนนี้ สวรรค์หรือนรกกันแน่” อนิลยังตรงต่อ ด้วยความสับสนกับชีวิตหลังความตาย

“บนพื้น” เสียงห้วนพูดตอบ ก่อนคนตอบจะเอื้อมมือของตนไปจางมือเหนียวให้หลุดจากแขนตนเอง จากนั้นก็ปล่อยลงไปบนที่เท้าแขนอย่างไม่ไยดี “แล้วก็เลิกคร่ำครวญเพื่อเจ้อถึงมหันตภัยทางธรรมชาติกับวันสิ้นโลกเสียที เบิกตาพิจารณาดูรอบข้างว่าตายไปแล้วหรือยัง”

ชายหนุ่มลุกขึ้นทันทีที่พูดจบ ทิ้งให้อนิลหันซ้ายหันขวา มองเครื่องบินที่นั่งสนิทไร้การเคลื่อนไหว

“ฉันไม่แปลกใจเลย ที่อายุจนปานนี้ยังไม่เคยมีแฟน”
อนิลเงยหน้า มองชายที่ยืนเต็มความสูงข้างตนเองด้วยสายตาอึ้งๆ
“หญิงพรหมจรรย์ ยี่สิบห้า” ใบหน้าคมสันใน้มลงมากระซิบซิด
ริมใบหูของหญิงสาวเจ้าของอายุยี่สิบห้า

อนิลหันหน้าเหวอ นั่งนิ่งตัวแข็งที่คอ อ้าปากค้างพูดไม่ออก
“สมควรแล้ว” มุมปากชายหนุ่มเหยียดขึ้นคล้ายยิ้มเย้ยเยาะ ก่อน
ที่ตนเองจะเดินผละออกไป

“ฉันยังไม่ตายนี่นา” หญิงสาวลุกพรวดขึ้น มองไปรอบๆ อย่างดีใจ
“แล้วหัวหน้าโจรพูดอะไร เหมือนคูนๆ” อนิลนึกวนหัวครุ่นคิด หัวอืดใจ
สีหน้าคนเริ่มรู้สึกตัวแปรเปลี่ยนเป็นแดงก่ำอย่างคนร้อนตัว ทั้งโกรธ
ทั้งอับอาย แต่ทำได้เพียงแค่นั่งไปมองตามแผ่นหลังที่เดินจากไปด้วย
ความแค้นใจสุดๆ

“ไอ้โจรบ้า ปากเหมือนส้วมหลุม”

“เจ้ปวดท้องเหรอ ถึงเรียกร้องหาส้วมหลุม” อติเทพชะงักหน้ามา
ทักรุ่นพี่

“เคยบ้างมั๊ยที่คิดจะช่วยเหลือกัน ปล่อยให้ฉันโดนไอ้โจรรังแก
อยู่ได้” อนิลฮึดฮัดพาลใส่รุ่นน้อง ด้วยว้ายังเคืองใจไม่หาย

“โอ้ เจ้ นิดหน่อยน่า ผมเห็นแล้วไม่เท่าไรเอง”

“ฉันถูกกลาแบบไร้ความปราณีเนี่ยนะไม่เท่าไร”

“โชคดีของเจ้ต่างหากที่ถูกกลาไปนั่งก่อน เห็นหัวผมมั๊ยละ ต้อง
ไปกระแทกกับขอบเก้าอี้ กว่าจะตะเกียกตะกายหาที่นั่งได้ ผมเกือบตาย
เจ้ละโคตรโชคดี มีคนพาไปนั่งเสร็จสรรพ” อนาคตช่างภาพมือหนึ่งบัน
พลางคลำหัวตนเองหาร่องรอยที่โดนกระแทกเมื่อสักครู่นี้

“ฮึ” อนิลทำเสียงขึ้นจมูก โชคดีแบบนี้เธอยอมหัวแตกดีกว่า
“แล้วที่สี่ที่ไหน หรือว่าถึงอัลไบดาดแล้ว”

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันเจ้ ไม่รู้ว่าที่ไหน แต่ที่เห็นๆ ทรายเต็มไป

หมด”

“ทะเลทราย!” อนิลขมวดคิ้วถามย้ำ

อติเทพพยักหน้า พูดต่อเสียงเบา “เราโดนจี๋มาลงที่นี้แน่เลยเจ๊”

“ตกลงโดนจี๋มาจริงๆ ไหม้เนี่ย” หญิงสาวทำท่าอสนใจแกมทอ

“โธ่ เจ๊ อย่าทำเสียงอย่างนี้สิ ขนาดเจ๊เองที่ใครๆ ต่างก็บอกวาทนทานได้ทุกสภาพยังท้อ แล้วผมล่ะ คุณชายตั้งแต่เกิดจะทนได้ยังไง” อติเทพห่อปากทำเสียงสยอง

อนิลซึ่งตามองคุณชายตั้งแต่เกิดอย่างหมั่นได้

“แต่ผมรู้ เจ๊น่าจะรับได้กับทุกสภาพภูมิประเทศอยู่แล้ว เจ๊อย่าลืมนิดว่าเจ๊ลูกใคร ลูกสาวเจ้าพ่อค่ายมวยชื่อดังของประเทศไทย มาตกม้าตายให้กับแสงแดดและพื้นทราย เสียชื่อตายซัก”

“ฉันไม่ได้กลัวแสงแดดกับพื้นทราย” อนิลพูดเสียงแข็ง

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นคนอย่างเจ๊เองกลัวอะไร” พูดจบอติเทพเหลือบสายตามองไปยังกลุ่มชายชุดดำที่กำลังทยอยออกจากเครื่องบิน “หรือว่าเจ๊กลัวคนพวกนั้น”

“แล้วมันน่ากลัวมั้ยะ แต่ละคนท่าทางกล้าดมันทั้งนั้น”

ชายหนุ่มมองหน้าคู่สนทนาแล้วนิ่งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วพูดต่ออย่างลำบากใจ “ถ้าเจ๊กลัวเรื่องแบบว่า ผมว่าเจ๊สบายใจได้ ถึงพวกเขาจะเป็นโจรก็คงต้องเลือกบ้าง ไม่มีใครอยากสร้างปัญหาให้กับตัวเองหรอก แล้วเจ๊ก็บอกเองไม่ใช่หรือว่าโจรพวกนี้เป็นโจรเนี้ยบมีระดับ ผมว่าพวกเขาคงตาถึงพอ”

“อติเทพ!!” อนิลแยกเขี้ยว มองหน้ารุ่นน้องตาเขียวบ๊ัด

“เอาน่าเจ๊เอง อย่าคิดมากเกินไป พวกเรารีบตามลงไปดีกว่า ดีไม่ดีเพื่อพวกเขาคิดจะระเบิดเครื่องบินทิ้ง เราจะแย่” อติเทพรีบตัดบทโดยด่วน พักพืดให้รุ่นพี่รีบออกจากเครื่องบินให้เร็วที่สุด

“ฝากไว้ก่อนเถอะ” อนิลฮึดมๆ ใส่รุ่นน้องหน้าตีผิวขาว แต่ก็รีบ

เดินตามออกไปโดยดี เพราะเธอเองก็กลัวเหมือนกันว่าบรรดาพวกโจร
หน้าเหลี่ยมเหล่านั้นจะระเบิดทั้งตัวเธอและเครื่องบินทิ้ง

2

สภาพอากาศที่แปรปรวนอย่างกะทันหัน ทำให้นักบินต้อง
รับนำเครื่องลงจอดฉุกเฉินที่สนามบินแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใจกลางทะเลทราย
มูจาลดาห์ ตัวสนามบินไม่ค่อยเป็นที่รู้จักหรือมีคนผ่านมาใช้เท่าไรนัก
จะมีก็แต่ชาวอัลไบดาลที่จำเป็นต้องใช้เส้นทางทะเลทราย หรือพวก
เบดูอิน ชนเผ่าเร่ร่อนในทะเลทรายเท่านั้นที่รู้ว่านี่มีสนามบินแห่งนี้ตั้งอยู่

ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสภาพอากาศที่เลวร้าย ส่งผลให้การ
สื่อสารถูกตัดขาดโดยสิ้นเชิง เครื่องบินไม่สามารถนำขึ้นใหม่ได้อีกครั้ง
และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทุกคนต้องติดอยู่ภายในสนามบิน

“กาซิม ได้เรื่องว้ายังไง” วาคิมถามลูกน้อง หลังจากสั่งให้คน
สนิทไปจัดการสำรวจความเสียหายที่เกิดขึ้น

“การสื่อสารถูกตัดหมดครับ คนของหอบังคับการบินบอกว่า
อย่างน้อยอาจจะใช้เวลาราวสามสัปดาห์ถึงจะเริ่มใช้ได้ครับ”

“แล้วสัญญาณดาวเทียมของเราจะใช้ได้มั๊ย”

“ยังใช้ไม่ได้ครับ สัญญาณยังขาดๆ หายๆ อยู่ คงต้องรออีก
สักพักครับ” กาซิมรายงานเจ้านายตนเอง

วาคิมพยักหน้ารับรู้ เขาเข้าใจดี เหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นได้ทุกโอกาส
ของชีวิต แต่ทว่ายังมีบางเรื่องที่มีมันไม่สมควรจะเกิดขึ้น

“ผู้หญิงกับผู้ชายสองคนนั้นมาเที่ยวบินลำนี้ได้ยังไง” ชายหนุ่มถามลูกน้องเสียงห้วน ในเมื่อเขาสั่งกำชับเด็ดขาด ให้รอบคอบเรื่องผู้โดยสารที่จะมาเที่ยวบินลำเดียวกัน แล้วทำไมถึงปล่อยให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น

“เราขอยกเลิกตัวของสองคนนี้ได้ครับ พวกเขาจองมานานและไม่ว่าทางเราจะบอกพวกเขาอย่างไร พวกเขาที่ยื่นกรานว่าไม่ยอมยกเลิกการเดินทางเด็ดขาด ผมจึงให้ทางเราตรวจสอบประวัติทุกอย่างแล้ว ผ่านครับ ไม่น่าจะเป็นปัญหาแต่อย่างใด” กาซิมอธิบายถึงที่มาที่ไปของผู้โดยสารสองคนที่จำเป็นต้องเอาติดมาด้วย

“ประวัติไม่มีปัญหา ฉันไม่ติดใจ แต่เท่าที่ฉันสัมผัสได้ ผู้หญิงคนนั้นนั่นแหละตัวสร้างปัญหา” วาคิมเอ่ยเสียงหน่าย ความรู้สึกบนท่อนแขนยังไม่จางหาย ไม่รู้เจ้าหล่อนไปเอาแรงบีบมาจากไหน จับติดแน่นไม่ยอมปล่อยกว่าสิบห้านาที ซ้ำยังพูดเพื่อเจ้อหนวกหูตลอดเวลาเกี่ยวกับเรื่องพายุ น้ำท่วม แผ่นดินไหว หล่อนช่างเป็นผู้หญิงที่ทำตัวได้น่ารำคาญเป็นที่สุด

“ครับ” กาซิมก้มหน้ารับคำ ปกติเจ้านายของเขาไม่ค่อยชอบสูงส่งกับใครมากนัก โดยเฉพาะกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งพบเจอกันเพียงครั้งแรก ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เจ้านายของเขาจะไม่พอใจคุณผู้หญิงคนนั้นที่ก้าวล่วงล้ำเข้าไปในอาณาเขตส่วนตัวของวาคิม มูจาลอบล่าห์ ทายาทมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของอัลไบดาล ผู้หวงแหนชีวิตส่วนตัวยิ่งกว่าสิ่งใด

คนทำตัวน่ารำคาญที่วาคิม มูจาลอบล่าห์พูดถึง เดินผลุบๆ โผล่ๆ หลบมุมเสาแอบดูความเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย

“เทพ นายว่าโจรพวกนั้นคิดจะถอดแวนด้าออกมัย” อนิลถามอย่างสงสัย เพราะจนปานนี้ยังไม่มีใครสักคนกล้าเปิดเผยดวงตาที่แท้จริงออกมา “จะอายอะไรกันนักหนา คนอะไรไม่กล้าสบตาคนอื่นตรงๆ

สงสัยคำว่าซีเห่รยังต้องขีดซ้าย ถึงได้อายกันนัก”

“ระวังตัวไว้เนะครับ บ่นว่าเขาหลายๆ กว่าจะรู้ตัวอีกที ก็ผลอไป หลงตาเม็ดหน้าเลียบเข้าให้โดยไม่รู้ตัว”

“คนอย่างอนิลเนี่ยเนะจะผลอตัวหลงผิด เม็ดหน้าเลียบเนะยะ ไม่ใช่เม็ดอัลมอนต์”

อติเทพหัวเราะหึๆ กับคำขำเปรียบของเจ้เอง “พูดดีไปเถอะเจ้ ผมเห็นมามากแล้ว...เสริจทุกราย”

“ฮึ” อนิลทำเสียงสูงเซิดไล่ “ฉัน นางสาวอนิล เทพชานนท์ คนจริงใจเจ้ง เรื่องแค่นี้ไม่มีทางเสริจ จำไว้”

“หึๆ เดี่ยวก็รู้” ชายหนุ่มพูดเสียงเบา และยกคิ้วบอกใบ้ให้รุ่นพี่รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น

“มีอะไร” หญิงสาวถาม เมื่อเห็นอากัปกรณ์ของรุ่นน้องเหมือนจะส่งสัญญาณเตือน

วาคิม มูจาลอับลาห์เดินตรงเข้ามาหาคนทั้งคู่ สายตามคมกริบดูจไบมีตมองปราดมายังสองหนุ่มสาวที่หลบอยู่ข้างเสาด้วยแววตาไม่พอใจ ผู้หญิงคนนี้ทำตัวเสียมารยาทอีกครั้งด้วยการแอบมองเขา ซ้ำยังกระซิบกระซาบหัวเราะต่อกระซิกกันอย่างไร่มารยาทที่สุด

“เธอมีปัญหอะไร ถึงทำตัวเหมือนคนไร้การอบรม” วาคิมเปิดฉากถามขึ้นก่อนทันที

อนิลจำเสียงนี้ได้ดีว่าเป็นของใคร หญิงสาวจุนก็กบน้ำเสียงวางอำนาจข่มจึงรีบหันหลังกลับมาโต้ตอบอย่างไม่เกรงกลัว “ฉันไม่ได้มีปัญหาคูณเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า”

“แอบมองคนอื่นเกือบตลอดเวลา ถ้าไม่มีปัญหา จันเธอต้องการอะไร”

“แอบมอง!!” อนิลทำเสียงสูง “ฉันจะแอบมองไปทำไม หลงตัวเองเกินไปหรือเปล่า”

“ผู้หญิงบางคนชอบทำตัวเรียกร้องความสนใจเกินเหตุ และฉันชอบบอกว่า วิธีนี้ไม่ได้ผล และนอกจากมันจะไม่ได้ผล มันยังทำให้ฉันรำคาญลูกนัยน์ตาด้วย”

อนิลร้องไห้ เข็ดหน้าตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพขัดถ้อยขัดคำ “นี่ขนาดไม่ได้ผล ยังเดินตามมาคุยด้วย อย่างนี้ถ้าได้ผลขึ้นมาผมเพื่อครวญหาเลยหรือเนี่ย”

“เธอยอมรับแล้วใช่ไหมว่าต้องการเรียกร้องความสนใจ” น้ำเสียงเย็นเยือกเอ่ยถาม ทว่าภายใต้แว่นตาสีดำ ดวงตากลับลูกวาวโรจน์ไปกับคำพูดของหญิงสาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

“ความสนใจของใจจี้เครื่องบิน ฉันจะเอาไปทำไม” อนิลตอบเสียงสะบัด “แล้วถ้าไม่อยากจะให้ฉันมอง ก็อย่ามาต่อแยกัน ไปอยู่ห่างๆ นอกสายตาค้นเลยดีกว่า”

อติเทพเหงื่อตก เมื่อเห็นสีหน้าเอาเรื่องของคนที่อนิลยึดเยี่ยดว่า เป็นหัวหน้าใจ

วาคิมไม่เคยโมโหเดือดกับผู้หญิงคนไหนมากเท่านี้มาก่อน หญิงสาวที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขามีแต่คอยเอาอกเอาใจ อ่อนหวานสงบเสงี่ยมเจียมตัว แต่ผู้หญิงคนนี้กลับพูดขอดๆ ปากจัด อวดดี และทำตัวได้น่ารังเกียจนัก

“ดี...จ้ะ...มานี่เลย” วาคิมตัดปัญหาตัวนำรำคาญ ครว้าหมับเข้าที่ข้อมืออนิล แล้วออกแรงฉุดเดินออกไป

“จะ...จะทำอะไร ปล่อยนะ...ปล่อย” หญิงสาวหน้าตื่น สะบัดมือสุดแรง

“เธอจะเดินทำไม ต่อไปจะได้ไม่ต้องทำตัวลึบๆ ล่อๆ แอบดูคนอื่น อยากรู้้อยากเห็นมากนักก็มาด้วยกันเลย”

“ไม่เอา ฉันไม่ไป ปล่อยสิ ฉัน...ฉันชอบแอบดูมากกว่า มันตื่นเต้นดี” อนิลแข็งขืนต้านไว้สุดฤทธิ์

วาคิมสบทบเบาๆ ใส่ผู้หญิงที่ชอบแอบดูมากกว่า แต่ไม่คิดที่จะ
ปล่อยให้มันเป็นอิสระ ก็ในเมื่อเจ้าหล่อนชอบทำตัวสอดรู้สอดเห็นมากนัก
เขาจะให้บทเรียนแก่หล่อนเอง ว่าการรุ่มรวยในเรื่องของคนอื่นนั้นจะได้
รับผลอย่างไร

“นี่ อย่าเอานิสัยใจๆ มาใช้กับฉันนะ สุภาพชนไม่ควรทำอย่างนี้
ต่อกัน” อนิลโวยวายไม่ยอมเดิน

“เสียใจ ผู้หญิงอย่างเธอไม่จำเป็นต้องสุภาพชน” ชายหนุ่มตอบ
เสียงแข็งอย่างไม่ใยดี พลางกระซากร่างอนิลให้เดินต่อ

“ผู้ชายอะไรดีแต่รังแกผู้หญิง เห็นฉันอ่อนแอและคนน้อยกว่า
ใช้มัย ถึงได้กล้า เก่งจริงกลับไปเริ่มต้นที่เมืองไทยสิ แล้วจะรู้ว่ากำลัง
รังแกใครอยู่” อนิลตะโกนชูเสียงเหย้ม นี่ถ้าเธออยู่เมืองไทย อย่าหวังเลย
ว่าจะมาฉุดกระซากลากกันได้ง่ายๆ แบบนี้

“กลับไปทำไม เสียเวลา คิดอะไรเหมือนคนไร้สมอง” น้ำเสียง
ชายหนุ่มเหยียดหยันกับความคิดที่ไม่เข้าท่า

อนิลเดือดดาลที่ถูกรังว่าเป็นคนไร้สมอง หญิงสาวจึงตะโกนดั่งลั่น
ใส่ผู้ชายที่กล้ามาว่าเธอ “โธ้ย!! ปล่อยให้ฉันสักที จะลากไปไหนกัน ฉัน
รำคาญแล้วนะ คนอะไรฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง ปล่อยให้สิสิโว้ย”

“เงียบ!!” วาคิมหันมาดุเสียงห้วน

“ไม่เงียบ” อนิลตอบโต้ “โธ่ ทำเป็นหาว่าฉันเรียกร้องความสนใจ
ดูซะก่อน ใครกันแน่ที่ทำแบบนั้น ว่าฉันอย่างนั้นอย่างนี้ ที่แท้ก็สนใจฉัน
อยากให้อ่านสนใจละสิ คนอะไรปากออย่างใจอย่าง ทำเป็นรำคาญลูกนัยน์ตา
แต่ชอบแอบมองฉันตลอดเวลา เห็นหลักฐานเนี่ยมัย” อนิลยกมือข้างที่
วาคิมจับไว้ชูขึ้น “มาจับมือฉันเฉยเลย กลับไปหลอกเด็กเถอะ ทำอย่างนี้
เรียกร้องความสนใจจากฉันชัดๆ”

วาคิมชะงักก็ก หันหน้ากลับมาองหญิงสาวที่กำลังเบะปาก
เหยียดๆ คล้ายคนเป็นต่อและรู้ทันความคิดของเขา “ถ้าคิดได้แค่นั้น

ก็ตามใจ”

อนิลแทบร้องกรี๊ดกับท่าทางไม่ยี่หระของผู้ชายตรงหน้า เธออุตส์ให้ตั้งใจพูดให้อีกฝ่ายร้อนตัวจะได้ปล่อยมือเธอ แต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จ แถมยังโดนตอกกลับเหมือนเธอคิดตุ้เอาเองฝ่ายเดียวเสียอีก

“กล้าคิด แต่ไม่กล้ารับ” อนิลยังไม่ยอมแพ้ กดดันอีกฝ่ายต่อ

ชายหนุ่มส่ายหัวอย่างดูแคลน “เธอควรสำรวจดูตัวเองให้ดีกว่าก่อนก่อนจะพูดออกมา ผู้หญิงจู้จ้านแบบนี้คงไม่เป็นที่ต้องการของใคร เลิกเพื่อฝันได้แล้ว เพราะฉันเองก็เป็นหนึ่งในนั้น”

อติเทพกลิ่นน้ำลายแทบไม่ลง หัวหน้าใจชัดชะรูนพีคนเก่งของเขาไปต่อไม่ถูก

อนิลแน่นปากแน่น มองคนพูดแวตาเชือดเฉือนวาววับ พร้อมกับเค้นเสียงถามเป็นประโยคสุดท้าย “จะปล่อย...หรือไม่ปล่อย”

“ฉันไม่เคยฟังคำสั่งใคร” วาติมตอบเสียงห้วน

“จู้จี้ก็อย่าหาว่าคนอย่างฉันไม่เตือน” เสียงโหดของอนิลเอ่ยขึ้น

“เจ้...อย่า” อติเทพร้องห้ามเสียงหลง แต่ไม่ทัน เมื่ออนิลปราดเข้าประชิดตัววาติมไปแล้ว

หญิงสาวลูกเจ้าของค่ายมวยเลือดเข้าตา เมื่อตนเองถูกพยายามศักดิ์ศรีจนเกินจะทนไหว อนิลเขย่งตัว เอ้อมมือข้างที่ว่างโน้มคอกอีกฝ่ายลงมา หัวงจะตีเข้าไปที่ท้อง ให้คนปากเสียได้จดจำและสำนึกไปจนวันตายว่าอย่ามาหลู่เกียรติสาวไทยที่ชื่อ อนิล เทพชานนท์

มือที่คอบอยู่ที่คอชายร่างสูงโน้มแล้วโน้มอีก คอที่เหมาะสมจะให้ก้มลงก็ไม่ก้มลงมาสักที จนหญิงสาวเจ้าของมือต้องออกอาการฮึดฮัดกับความพยายามที่ไม่เป็นผล

“ทำบ้าอะไรของเธอ” วาติมตวาดลั่น อยู่ดี ๆ ผู้หญิงบ้าคนนี้ก็ถลาเข้ามาแนบชิด ซ้ำยังเอามือมาจับที่คอเขาอีก เจ้าหล่อนไม่อายุฟ้าอายุดินหรืออย่างไร ถึงคิดจะทำอะไรอุตุริกกลางที่สาธารณะแบบนี้

“ก็ก้มลงมาสักทีสิ” อนิลร้องบอก ปากหญิงสาวยื่นอย่างชัดใจ ด้วยอยากจัดการลัมยักษ์ให้เสร็จๆ ไป เขาจะได้รู้ว่าอย่างมากำแพงกับเธอให้มากนัก

วาคิมหน้าตึง ร่างสองร่างชิดกันจนชายหนุ่มอึดอัด ยิ่งเมื่อมองปากแดงๆ ของอีกฝ่ายที่เผยยื่นคล้ายชวนเชิญ ความรู้สึกก็ยิ่งบรรยายไม่ถูก

“เอามือเธอออกไป” เสียงห้วนสั้น

“ไม่!!” อนิลยังไม่ละความตั้งใจ ออกแรงโน้มคอชายหนุ่มอีกครั้ง

“เธอ!!” วาคิมคำราม ผู้หญิงคนนี้ช่างกล้าบ้าบิ่น คิดจะเอาตัวเข้าแลก เพื่อให้เขาลุ่มหลงไปกับร่างนุ่มๆ นิ่มๆ เขียวหรือ

“จะลองดีไซม์ัย” เสียงกร้าวย่ำสั่ง “ฉันบอกให้หยุด!!”

“ฮืด ฮืด” อนิลไม่สนใจ หญิงสาวส่งเสียงร้องด้วยความมุ่งมั่น พร้อมกับออกแรงโน้มคออีกฝ่ายให้หนักขึ้น หวังจะเผด็จศึกด้วยท่าหักคอเอราวัณ หนึ่งในท่าแม่ไม้มวยไทยที่เธอเห็นมาจากนชินตา

วาคิมกัดฟันกรอดๆ ปล่อยมือที่จับข้อมืออนิล หันไปรดเอวหญิงสาวเอาไว้แทน “ถ้าไม่เลิกยัว อย่าหาว่าฉันไม่เตือน”

“ไม่ต้องเตือน ฉันไม่อยากฟัง” พุดยังไม่ทันขาดคำ อนิลก็ต้องตาเหลือกลาน เมื่อชายที่เธอตราหน้าว่าเป็นหัวหน้าโจรกระชากแวนดำเหวี่ยงทิ้ง เหลือเพียงนัยน์ตาสีดำคมกริบลอยเด่นอยู่ตรงหน้าเธอ และนั่นทำเอาอนิลใจหายวาบ รู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาทันทีอย่างไม่มีสาเหตุ

ดวงตาที่อนิลเคยปรามาสว่าเป็นได้แค่เม็ดหน้าเล็บบ โนมลงมาหาอย่างรวดเร็ว หญิงสาวผละแทบหงายหลัง

“อะ...ฉันปล่อยมือแล้วละ” อนิลเอ่ยเสียงตะกุกตะกัก รีบปล่อยมือที่โน้มคอชายหนุ่มออก

นัยน์ตาสีดำสนิทของวาคิมจ้องเขม็งไปยังสองตาของอนิล อนิล

กะพริบตาปริบๆ ยืนตัวแข็งที่อค้ำอยู่อย่างนั้น สักพักจึงมีเสียงฮึดขึ้น เบาๆ คล้ายเยาะเย้ยที่ออยู่ๆ คนเก่งก็ออกอาการกลัวจนตัวแข็ง “ทำไมไม่เก่งให้ตลอด ฉันนึกว่าเธอจะแนกว่านี้ เอาสิ เอามือเธอไปคล้องคอฉันไว้อย่างเดิม”

“ไม่เอา ฉันไม่อยากคล้องแล้ว” อนิลตอบเสียงเบา เพิ่งเริ่มรู้สึกตัวว่าตัวเธอและเขามันชิดแน่นกันเกินไป

“คล้อง!” เสียงแข็งสั่งคำเดียวหัววนๆ แต่ปากของคนสั่งลอยวนเวียนอยู่ใกล้คนปากแดง ที่ได้แต่ขึ้นปากตนเองให้ออกห่าง

วาคิมเห็นปฏิกิริยาของสาวที่ไม่เคยมีใครรักแล้วได้แต่สมน้ำหน้าในใจ ทำเป็นปากเก่งอวดดีไม่กลัวใคร แต่พอโดนจับนิดจับหน่อย กลับตัวสั้นเสียยิ่งกว่าลูกแมว ยิ่งคิดชายหนุ่มยิ่งอยากแกล้ง จึงก้มหน้าเข้าไปให้ชิดอีก จนจมูกแทบจะสัมผัสกับแก้มของอนิลที่รับเบี่ยงหน้าหลบอย่างรวดเร็ว

“ทำไม รังเกียจหรือไง” วาคิมซักคนที่เห็นอนิลเบี่ยงหน้าหนี คนอย่างเขามีแต่ผู้หญิงยินยอมพร้อมใจ ผู้หญิงคนนี้เป็นใครถึงหันหน้าหนีและยังแสดงความรังเกียจใส่ต่อหน้าต่อตาเขาแบบนี้

“ฉันเปล่า!” อนิลรีบปฏิเสธไว้ก่อนตามสัญชาตญาณ

“ดี! แต่จำไว้ เธอไม่ แต่ฉัน รังเกียจ!” วาคิมพูดซ้ำๆ ซัดๆ ใส่หน้าหญิงสาว และทิ้งรอยยิ้มเหยิ่มไว้ตอกย้ำ ก่อนจะปล่อยมือที่รัดเอวอนิลออก แล้วเดินออกไปด้วยท่าทางสะใจ

หญิงสาวยืนนิ่ง ปากเหม็นแน่นกลั้นโมโห เธอไม่น่ารีบตอบว่าเปล่า ให้เสียหน้ากับผู้ชายบ้าอำนาจ บ้าอวดเบ่ง บ้าวางท่าคนนี้เลย ให้ตายเถอะ

“ไจ เจ้ ตะลึงในความหล่อไซ้มัย ถึงกับอึ้งงงงันเชียว” อติเทพที่ยืนอยู่ด้านหลังเอ่ยทัก หลังจากเห็นอนิลยืนตัวแข็งเป็นหญิงใบ้ไม่ยอมขยับไปไหน

สาวรุ่นพี่หันขวับ มองหน้ารุ่นน้องตาขวาง “ใช่ ฉันตะลึง ตะลึง ในความเง่าของผู้ชายไงล่ะ”

“จริงเรื่อ” อติเทพพูดกั้วหัวเราะ เพราะจากภาพที่เห็นมันไม่ได้ เป็นอย่างนั้นสักนิด “หือๆ ขนาดผู้ชายเง่า เจียงโน้มแล้วโน้มอีก ผมล่ะ สุดที่จริงๆ ที่เจ๊กล้ำเริ่มก่อน แต่ก็เถอะนะ ผู้ชายอะไรดวงตากระซากใจ เป็นบ้า ผมไม่แปลกใจหรอกที่เจ๊จะลืมหิว ใครโดนจ้องอย่างนั้นมันก็คง อดใจไม่อยู่ ผมไม่โทษเจ๊หรอกนะ”

“บ้าหรือเปล่า ฉันโน้มคอมมาจะดีเขา ไม่ได้มีจิตพิศวาสอย่าง ที่ นายคิดนะ” อนิลหน้าแดงริบเถียงสวนทันที

อติเทพมองหน้าอนิลเหมือนไม่เชื่อ แต่ถูกรุ่นพี่ซึ่งตามองเป็นเชิง สั่งให้ยอมเชื่อซะโดยดี เขาจึงยอมหยวนๆ ตามใจเธอ “โอเคๆ ผมเชื่อแล้ว”

มุมปากคนยอมเชื่อคลี่ยิ้มคล้ายแฝงเลศนัย อนิลมองตอบตาเขียว สบัดหน้าพริต ก่อนจะเดินตึงๆ ออกไปอย่างหัวเสียสุดๆ

“อ้าวเจ๊ จะเดินตามเขาไปอีกหรือ ไหนว่าไม่พิศวาสไง” อติเทพ พุดยิ้มๆ กวนๆ เมื่อเห็นอนิลจะเดินไปทางเดียวกับหัวหน้าโจรตาสวย คนนั้น

“ถ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ เจียบไปเลย ตีหยวก” อนิลหันมาแว๊ดใส่ แต่ตนเองก็รีบหันหลังเปลี่ยนทางเดินอย่างรวดเร็ว

“ดูเป็นบ้า ผู้หญิงอะไรวะ” อติเทพมองค้อน สายหน้าบ่นอุบ แล้วก้าวเท้าเดินตามอนิลไป

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเจ้านายตนเองและหญิงสาว
ชาวไทย สร้างความประหลาดใจแกมพิศวงให้กับบรรดาคคนติดตามเป็นอย่างมาก ด้วยเพราะทุกคนต่างรู้ว่า วาติม มุจาลอับลาห์ไม่นิยมทำ อะไรประเจิดประเจ้อกลางที่สาธารณะ ไม่เคยแม้แต่จับมือถือแขนกับ คู่ควง ยิ่งมากอดรัดทำมกกลางสายตานับสิบๆ คู่ นั้น ยิ่งเป็นสิ่งที่เจ้านาย

ของเขาไม่เคยกระทำ

และที่สำคัญที่สุด เจ้านายของเขามีรสนิยมสูงในการเลือกผู้หญิง มาเป็นคู่ครอง แน่แน่นอนว่าอันดับแรกที่ผู้หญิงของวาคิม มูจาลอบลาคีต้องมีติดตัวคือความสุข เพราะจากที่ผ่านมา ผู้หญิงที่วนเวียนเข้ามาในชีวิตของเขาล้วนแล้วแต่เป็นนางแบบชั้นนำ ดาราสาวสวยสุดฮอต หรือไมก็ นางงามระดับประเทศ หรืออย่างน้อยที่สุดถ้าไม่มีดีกรีอะไรติดตัว ก็ต้องสวยชั้นมองแล้วเหลียวหลัง

แต่หนนี้...กลับผิดคาดไปโดยสิ้นเชิง หญิงสาวชาวไทยผู้นั้น ถ้าจับไปอยู่ร่วมกับผู้หญิงอื่นๆ คงถูกกลืนหายไป ไม่ว่าจะ เป็นความสูงที่ตกเกณฑ์นางแบบ ความสวยที่ต้องตั้งใจมองซ้ำหลายครั้งถึงจะแลเห็น ซึ่งนั่นถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์พื้นฐานขั้นแรกสุดที่จะได้เป็นผู้หญิงของทายาทคนโตแห่งตระกูลมูจาลอบลาคีสักนิด

“กาซิม!” ผู้ติดตามคนสนิทสะดุ้งกับเสียงเรียก เพราะยังวนเวียนคิดเรื่องของเจ้านายตนเอง

“คิดอะไรอยู่” วาคิมถามเสียงเข้ม

“เปล่าครับ คุณวาคิม” กาซิมหลบตาลง ไม่กล้าสู้สายตา

“ติดต่อคนของเราให้มารับได้หรือยัง”

“ยังครับ” กาซิมตอบ และกำลังขึงใจว่าจะรายงานในสิ่งที่ตนเองเพิ่งรับรู้มาดีหรือไม่ “เอ่อ คุณวาคิมครับ” เขาตัดสินใจรายงานตามความเป็นจริง

“มีอะไร”

“สัญญาณคงรับไม่ได้อีกหลายวันครับ”

“ก็วัน” เสียงห้วนถามกลับ การไม่รู้ระยะเวลาที่แน่นอนเป็นสิ่งที่ไม่ชอบอย่างวาคิมไม่ชอบ

“ทางที่มงานเราประเมินแล้วว่า อย่างเร็วสุดคงหนึ่งอาทิตย์ครับ”
กาซิมก้มหน้าตอบ

วาคิมนั่งคิดหนัก การติดอยู่ที่นี้อาติศย์หนึ่งคงนานเกินไป และเขาไม่ควรปล่อยให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ “กาซิม ให้คนของเราเตรียมตัวให้พร้อม ฉันคงไม่รอนานขนาดนั้น พร้อมเมื่อไหร่พวกเราจะออกไปจากที่นี่ ห่างจากนี้ไม่กี่ไกลจะมีโอเอซิสเล็กๆ แห่งหนึ่ง ถ้าฉันจำไม่ผิดที่นั่นน่าจะมีสัตว์ภูมิลูกอยู่บ้าง”

“ครับ คุณวาคิม” กาซิมรับคำสั่ง แล้วทำท่าจะผละออกไป

“กาซิมเดี๋ยวก่อน”

“ครับ คุณวาคิม” กาซิมหยุดชะงัก

“ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไร”

“เอ่อ เธอชื่อ อนิล ครับ” หนนี้กาซิมก้มหน้าตอบเสียงเบามาก

“ทำอ้อๆ อึ้งๆ อยู่ได้ ตกลงชื่อ นามสกุลอะไร” วาคิมถามเสียงห้วนเมื่อเห็นลูกน้องตนเองตอบเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน

“มิสอนิล เทพชานนท์ครับ” กาซิมตอบเสียงดังขึ้น แต่ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาสบตาเจ้านาย

“อนิล เทพชานนท์!!” วาคิมขมวดคิ้ว ทวนชื่อซ้ำด้วยน้ำเสียงเข้มพร้อมๆ กับจ้องหน้าลูกน้องคนสนิทด้วยสายตาวาวโรจน์

สัมภาระต่างๆ ถูกทยอยขนมาผูกติดไว้กับอูฐที่กาซิมซื้อต่อมาจากชาวเบดูอินที่บังเอิญผ่านมาแถบบริเวณนี้ ความวุ่นวายเล็กๆ ที่เกิดขึ้นในการขนถ่ายสัมภาระทำให้อติเทพจ้องมองอย่างสงสัย

“เจ้ พวกเขาทำอะไรกันก็ไม่รู้ เห็นวุ่นกันมาได้พักใหญ่แล้ว”

อนิลที่ยืนหันหลังให้ทุกคนยังหยิ่งในศักดิ์ศรีไม่เลิก จึงไม่ยอมหันมามองว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น “เรื่องของโจร คนดีๆ อย่างเราอย่าไปเกี่ยวข้อง” เสียงใส่ร้องบอกหญิงๆ เธอจะไม่มีวันหันหลังกลับไปมองให้เสียสายตาเด็ดขาด

“เจ้จะไม่หันไปดูหน่อยหรือว่าพวกเขาทำอะไรกัน ทำทางพวกเขา

จะไปกันแล้วนะ”

“ดี ไปให้ไกลๆ เลยยิ่งดี ฉันจะอวยพรซ้ำๆ ให้ไปเร็วๆ ด้วย” อนิลทำเสียงหมั่นไ้ตบท้าย เธออยากให้คนพวกนั้นรีบไปให้ไกลจากกันโดยเร็วที่สุด และขอลาขาดอย่าได้เจอกันอีกเลยในชาตินี้

เมื่อทุกอย่างเตรียมพร้อมเสร็จสรรพ ขบวนของวาคิมก็พร้อมออกเดินทาง แต่ก่อนที่จะเริ่มเดินทาง หางตาของทายาทมูจาลอบลาล่าห์เหลือบมองไปยังอีกฟากฝั่งที่มีหญิงสาวยืนหันหลังให้ วาคิมขมวดคิ้วตั้งแต่ว่าเขาผละออกมา เจ้าหล่อนก็ยืนหันหลังให้ตลอดเหมือนทำทนายซึ่งมันเป็นเรื่องหยาบศักดิ์ศรีตัวเขาสิ้นดีที่ถูกผู้หญิงคนหนึ่งทำพยศใส่

วาคิมเดินตรงเข้าไปหาอนิลด้วยท่าทางไม่เป็นมิตรนัก

“เจ้!” อติเทพเรียกอนิลเบาๆ

“มีอะไรอีกล่ะ แล้วตกลงพวกใจเราไปกันหมดหรือยัง ฉันละเบื่อจริงๆ มองแต่ผนังห้องมาตั้งนาน จะทนไม่ไหวแล้วนะ” อนิลบ่น เธอไม่ได้หันไปทางไหนเลย นอกจากจ้องฝาผนัง เพื่อที่จะได้ไม่มีคนมาค่อนขอตัวเธอทำตัวสอดรู้สอดเห็น และนั่นเป็นเพราะหัวหน้าใจรั้วๆ คนเดียวแท้ๆ ที่ทำให้เธอต้องตกอยู่ในสภาพน่าเบื่อหน่ายเช่นนี้

“จะยืนมองผนังอีกนานมัย” น้ำเสียงทรงอำนาจระชากถามดูๆ

“ฉันจะมองผนัง มองพื้น มองดาว มองดิน แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย” อนิลตอบกวนๆ ยังยืนนิ่งไม่คิดหันหน้าไปมองคนถาม

วาคิมจุนก็ก “หันมา! แล้วเลิกทำตัวเรียกร้องความสนใจได้แล้ว”

“นี่จะเอาอย่างไรกับฉันกันแน่ ฉันมองก็หาว่าฉันทำตัวสอดรู้สอดเห็น จุ้นจ้าน ไร้การอบรม พอฉันไม่มองก็หาว่าทำตัวเรียกร้องความสนใจ เอาสักอย่างสิ อย่าเรื่องมากกลับไปกลับมา ฉันจะได้ทำตัวถูก” อนิลแอบแหวะคนเรื่องมาก

“เธอล้ำว่าฉันเรื่องมาก” วาคิมคำรามลั่น

“ใครจะกล้า ตอนนี้นักกลัวจนหงอ ตัวงี้สิ้นหวังๆ ไปหมดแล้ว”

พูดจบคนกลัวหงอยยังแอบทำปากเบ้าบ่นขมุบขมิบต่ออย่างไม่กลัว เพราะ
รู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายไม่มีทางเห็น

“หันมานี่!!” วาคิมรู้ทัน คำว่าไหล่อนิลแล้วกระซอกให้หันหลังกลับ
มาเผชิญหน้ากัน

“อะไรอีกล่ะที่นี่” อนิลมองโกรธๆ ผู้ชายคนนี้เป็นบ้าสั่งสินดี ชัดใจ
นิลหน่อยไม่เคยได้ เป็นญาติกับเธอหรือก็เปล่า มีสิทธิ์อะไรมาวางท่า
ข่มขู่เหมือนเธอเป็นนางทาสของเขา

วาคิมจ้องหน้าอนิลอย่างเอาเรื่อง “ไปเก็บของ”

“เก็บของ!” หญิงสาวขึ้นเสียงสูง คลับคล้ายว่าคนสั่งสั่งอะไร
ออกมาอย่างนั้น “ของไหนกัน”

เสียงขบฟันดังลอคล้าคอหนา พร้อมๆ กับสายตาที่แผดเผาว่าง
หญิงสาวที่ยืนยั่วโมโหอยู่เบื้องหน้า

“ถ้าเธอไม่รู้ว่าจะไปไหน ก็ไปมันทั้งแบบนี้นั่นแหละ” วาคิมเอื้อม
มือมาคว้าข้อมือของอนิลแล้วลากเดินไปยังทางออกทันที

“ปล่อยนะ จะบ้าหรือ จะพาฉันไปไหน ฉันไม่ไป! ฉันไม่ไป!”
อนิลหน้าตื่น ตะโกนโวยวายเสียงดังลั่น ขึ้นตัวต้านไว้ไม่ยอมไปสุดฤทธิ์

“จะตะโกนทำไม หัดรู้จักอายชะบ้าง เป็นผู้หญิงอะไรหน้าหนา”
วาคิมดุเสียงห้วน มือยังคงออกแรงกระซากร่างอนิลให้เดินตามมา

“ฉันไม่อาย ฉันจะประกาศให้คนทั้งโลกรับรู้ โจรเหี้ยมันชอบจุด
ผู้หญิงไปทำเมีย!!” อนิลตะเบ็งเสียงตะโกนให้ดังกว่าเก่า จะได้อีกกันไปว่า
เธอกับเขา ใครจะแน่กว่ากัน

ประโยคเด็ดสุดท้ายของอนิลประสบความสำเร็จ เมื่อวาคิมหยุด
ชะงักไม่เดินต่อ ข้างยั้งหันหน้ากลับมามองคนที่ตั้งใจจะประกาศให้โลก
ได้รับรู้

“กล้าคิดจริงๆ” น้ำเสียงเยาะหยิ่งๆ ดังชัดเจนออกมาจากปาก
บางหยักสวยได้รูปที่รับกับจมูกโด่งเป็นสัน ดวงตาคมวาววับของคนพูด

มองกวาดไปทั้งตัวของหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น
“นิ้วมือหรือนิ้วเท้า”

“อะไร นิ้วมือนิ้วเท้า” อนิลถามกลับงงๆ ไม่เข้าใจคำถามของ
ชายหนุ่มที่อยู่ๆ ก็เปลี่ยนเรื่องไปถามถึงนิ้วมือนิ้วเท้า

“ส่วนที่เธอใช้คิด” วาคิมตอบสั้นๆ แต่แววตาเย้ยถากถางใส่เต็มที
อนิลเฝ้าปากแน่น สายตามองจิกคนปากร้ายอย่างเจ็บใจ ที่บังอาจ
มาดูถูกว่าเธอใช้นิ้วคิดแทนสมอง

“หึๆ” อติเทพหลุดหัวเราะออกมา เมื่อเห็นรุ่นพี่คนเก่งถูกตอก
กลับจนไปต่อไม่ถูก

หญิงสาวหันขวับไปยังต้นเสียงหึๆ ถลึงตาจ้องมองคนที่นอกจาก
ไม่ยอมคิดช่วยเหลือ แล้วยังมีหน้ามาสมน้ำหน้าซ้ำเติมกัน

อติเทพรีบหลบสายตาพิฆาต ด้วยการทำเป็นกลบเกลื่อนมอง
ซ้ายมองขวา เหมือนคนไม่รู้ไม่เห็น

“เอาละ เพื่อเห็นแก่ความต้องการของเธอ ฉันจะช่วยสงเคราะห์ให้
คนของฉันมีเยอะ เธออยากได้คนไหนเป็นสามีก็บอกฉัน ฉันจะจัดการให้
รับรองเธอไม่ต้องกังวล เพราะถึงแม้ว่าคนของฉันจะไม่ต้องการ แต่ฉันจะ
บังคับให้รับเธอเป็นเมียเอง” วาคิมพูดเสียงเย้ยหยันใส่หญิงที่ไม่เคยมี
แม้แต่คนรัก ใจหวังอยากสั่งสอนให้รู้จักเข็ดหลาบ ต่อไปจะได้พูดอยู่บน
พื้นฐานความจริง ไม่หลงเพ้อเจ้อบ้าบอ ที่คิดว่าคนอย่างเขามีจิตพิศواس
ต่อเจ้าหล่อน

อนิลพยายามหายใจเข้าท้องคำว่าอด หายใจออกท้องคำว่าทน
แต่สุดท้ายก็ทนต่อไปไม่ไหว ในเมื่ออยากเย้ยหยันเหยียดหยามกันดีนัก
แล้วคนอย่างอนิล ฆ่าได้ หยามไม่ได้ ฉะนั้นก็ร่วมด้วยช่วยกันระหว่าง
เธอกับเขาแล้วกัน

“แนใจนะ ว่าถ้าฉันเลือกแล้ว คนคนนั้นจะยอม”

“แน่นอน ฉันสัญญา เอาสิ เลือกสามีได้ตามสบาย”

อนิลไล่สายตามองไปที่ละคน อติเทพเป็นคนแรกที่หลบสายตา ก่อน หลังจากนั้นก็ตามด้วยกาซิม และคนอื่นๆ ที่รีบหลบตามเป็นทิวแถว เสียงฮือคล้ายว่าปากไว้ก่อนเถอะดังออกมาเบาๆ จากปากหญิงสาว แต่เธอก็ยังใช้สายตาอันน่าหวาดกลัวมองกวาดไปจนครบทุกคน จากนั้นอนิลก็ร้องบอกถึงการตัดสินใจของตนเองให้พยานทุกคนรับทราบโดยทั่วกัน

“ฉันเลือกได้แล้ว” หญิงสาวหยุดเว้นไว้ชั่วครู่ เพื่อหันหน้ามามองให้เต็มๆ ตา ก่อนจะชี้มือใส่บุรุษที่ยืนอยู่ตรงหน้าตนเองด้วยมาดหยิ่งๆ “คุณนั่นแหละ สามีนั่น”

“อนิล!! เลิกทำตัวปัญญาอ่อนได้แล้ว” วาซิมตะคอกใส่ ฉุนที่อนิลชี้เลือกตนเอง

หญิงสาวทำปากเบี้ยวพร้อมยกไหล่ ทำหน้ากวนๆ ไม่ทุกขร้อน “โอ้เห็นมัยย์ ไม่แน่จริง ฉันหรือุตสาห์ลดตัวลงมาเลือกใจเป็นสามี ยังไม่สำนึกบุญคุณอีก ได้ผู้หญิงอย่างฉันไปเป็นเมีย บุญเท่าไรแล้ว” อนิลได้ที่ขอตอกกลับ และสะใจสุดๆ ที่เห็นอีกฝ่ายหายใจพืดพาดคล้ายคนกำลังเดือดระอุ

“เอาจริงไซ้มัยย์” เสียงพูดผ่านไรฟันกรอดๆ ตอกย้ำให้อนิลรับรู้ว่ามีผู้ชายคนนั้นกำลังโมโหจัด

“จริงสิ ฉันมันคนจริง พูดจริง ทำจริง แต่ถ้าคุณไม่จริง ยกเลิกก็ได้ ฉันไม่ถือสา ใจมันจะไปมีสักจะอะไรกันนักหนา เรื่องแค่นี้เอง คนใจกว้างอย่างฉันไม่เก็บมาคิดเล็กคิดน้อย เสียเวลา” อนิลตอบคล้ายไม่ใส่ใจ แค่อยากสั่งสอนใจปากเสียให้สำนึกชะบั้งว่าอย่ามาแหงนลูกหมิ่นน้อยเช่นเธอ

วาซิมหายใจเข้าอย่างแรง สายตาดุดันจ้องนิ่งไปยังหญิงสาวที่ยืนเชิดหน้า เจ้าหล่อนคงลำพองใจคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายชนะในเกมนี้ ถึงได้กล้ายื่นเชิดทำทนายเขา หล่อนคงยังไม่รู้ ตั้งแต่อดีตไม่มีใครที่ทำทนายคน

ในตระกูลมูจาลอับลาห์ แล้วจะลดยนวนลหนีไปได้ และหล่อนก็เช่นกัน

“มานี่ แม่เมียร์รัก!” วาคิมกัดฟันพูดเสียงห้วน พูดจบก็ดึงแขนอนิลให้ออกเดิน ไม่สนใจอาการตกตะลึงของคนรอบข้างที่ได้ยินเต็มๆ ซัดๆ ว่าหนึ่งในทายาทมูจาลอับลาห์ เอ่ยเรียกผู้หญิงคนหนึ่งอย่างเต็มปากเต็มคำว่า...เมียร์

“อ้าวเฮ้ย! ก็พูดยกเลิกไปสิ บอกไปเลยว่ายอมแพ้ ฉันกับคุณจะได้แยกย้ายกันไปทางใครทางมัน ปล่อยสิ! ฉันไม่ไป เราแยกกันแล้ว” อนิลรีบไวยวายน้ำตาเล็ดลัก นึกไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะพลิกผันแบบนี้

“เสียใจ ฉันเป็นคนพูดแล้วไม่คืนคำ ต่อไปนี้เธอกับฉัน เราทางเดียวกัน...ทางผิวเมียร์” ประโยคสุดท้ายวาคิมจงใจพูดเสียงเย็นเฉียบ เหมือนจะย่ำให้คนที่เริ่มก่อนต้องसानต่อให้เสร็จ

อนิลผงะหน้าเหวอ เบิกตาโตค้าง รีบปฏิเสธปากคอสั้น “ไม่เอา!! ฉันไม่เอา”

เสียงฮึดดังเหย้าขึ้น ตามติดมาด้วยเสียงโหดหนักๆ เน้นทุกคำ “แต่...ฉันเอา”

“ไม่! ไม่! ไม่มีทาง!” หญิงสาวตอบเสียงดังลั่น พร้อมกับส่ายหน้าจนผมกระจาย ถ้าให้เธอต้องตกไปเป็นเมียโจรปากจัด ชอบทำหน้าไร้อารมณ์แบบนี้ เธอขอลาไปถือศีลตลอดชีวิตดีกว่า

“ปากตรงกับใจหน่อย หน้าอย่างเธอหาสามีได้สักคนก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว อย่ามาทำเป็นโกหกว่าไม่ต้องการ คนอย่างฉันรู้ทันเธอ” วาคิมพูดเสียงหยัน

“บ้านะสิ อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย นึกว่าหล่อนมากนักใช้มัยโถ้เอี้ย คนอะไรหน้าเหมือนปลาดุกสะดุ้งไฟยังไม่รู้ตัวอีก แล้วถ้าฉันมีสามีบ้างอำนาจ ปากเสียเหมือนท่อน้ำทิ้งแบบนี้ ฉันขออยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต”

“อนิล!!” วาคิมคำรามลั่น ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครกล้าวิจารณ์

ตัวเขาได้ขนาดนี้

“ฮึ พูดยังใจดำ ทำเป็นรับไม่ได้” อนิลถือโอกาสเย้ยต่อ และหวังว่าคำพูดของตนเองจะทำให้อีกฝ่ายเปลี่ยนใจ

วาคิมสะบัดมือที่จับข้อมือของอนิลออกอย่างแรง เหมือนว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดจบลง ทั้งสองฝ่ายต่างแยกย้ายกันไปคนละทางได้ หญิงสาวยิ้มสมหวัง แวดตาเรื่องราวอดีตใจที่ตนเองทำให้ชายหนุ่มเปลี่ยนใจได้สำเร็จ

“กรี๊ดๆ ทำอะไรนะ ทำอะไร” อนิลตกใจกรีดร้องเสียงหลงเพราะไม่ทันตั้งตัว เมื่ออยู่ๆ วาคิมก็รวบเอาเธอ แล้วจับโยนขึ้นพาดบ่าอย่างหน้าตาเฉย

“โทษที คนอย่างฉันไม่หลงกล” วาคิมเย้ยเสียงหยัน

“ไต่บ่า ฉันไม่ไป ไจรบ่า ไจรชัว ปล่อยฉันนะ” อนิลดิ้นสะบัดเท้าไปมากลางอากาศ มือไม้ทุบสะปะสะปะ ไม่ยอมไปโดยง่าย

“เลิกดิ้นเหมือนหมาบ้าได้แล้ว ถ้าเตือนไม่ฟัง อย่าหาว่าใจร้าย”

“ถ้าฉันเป็นหมาบ้า นายก็เป็นหมาหมู่นั่นแหละ คนอะไร เก่งแต่รังแกผู้หญิง ไ้หมาตัวผู้ ครางเองๆ”

เผียะ! เสียงมือกระทบเนื้อดังลั่น วาคิมพาดมือไปที่ก้นของอนิลหนึ่งครั้ง โทษฐานด่าว่าเขาเป็นหมา

“เลว...กล้าตีฉันไซ้มัย” อนิลโวยวาย เจ็บใจจนแทบน้ำตาเล็ด

“เรื่องธรรมดา ไม่จำเป็นต้องใช้ความกล้า”

“ไ้หมาใจร้าย ชอบทำตัวกว้างยิ่งใหญ่คับโลก หมาขี้เรื้อนปากมอม ไ้หัวหน้าหมานิสัยไม่ดี” อนิลตะโกนด่าด้วยความเจ็บใจ

“เงียบ! ถ้าไม่เลิกโวยวายบ้าบอจะโดนอีก และฉันรับรองได้เลย หนนี้เธอจะไม่ลืมไปชั่วชีวิต” วาคิมชูเสียงเหยียดอย่างเอาจริง

“นี่กว่าฉันกลัวไซ้มัย” อนิลแหง แต่หน้าเสียงเริ่มเบาลง เมื่อเห็นอีกฝ่ายท่าทางจะทำจริงถ้าเธอยังไม่ยอมเลิกโวยวาย

“พูดอีกคำเดียว โดนแน่ อยากลองอีกก็พูดออกมา” วาติม้างมือเตรียมรอ

“เออ! ที่ฉันไม่พูด ไม่ใช่เพราะกลัวหรอกนะ แต่เป็นเพราะรำคาญเข้าใจไว้ด้วย” อนิลตอบเสียงสละบดอย่างคนหยิ่งในศักดิ์ศรี

“จะด้วยเพราะอะไรฉันไม่สน แต่ทำให้ได้ตามที่พูด”

“เออ! แน่นอน จะปิดปากเงียบ เขากลั่นใจด้วยมัยละ จะได้ตายไปเลย” อนิลประชดประชันใส่ เพราะตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งเคยพบเคยเจอผู้ชายบ้าอำนาจ จอมบงการเต็มขั้นแบบนี้

“ยังอีก!” เผียะ! วาติมตีกันกำราบใส่ผู้หญิงคือพูดมากอีกหนึ่งครั้ง

อนิลแน่นปาก กัดฟันกรอดๆ อย่างแค้นใจ ถึงแม้ว่าโดนฟาดกันตอนนี้จะไม่เจ็บ แต่มันก็เสียหน้าเป็นที่สุด อนิลจดจำความแค้นไว้ในใจรอให้ถึงเวลาเอาคืน และถ้าวันนั้นมาถึงเมื่อไหร่ เธอจะแถมของขวัญชิ้นพิเศษสุด เป็นชุดคอลเลกชันรวมท่าแม่ไม้มวยไทยเอาไว้ห่อมไปเลย หัวหน้าโจรตัวร้าย ทำตัวใหญ่จัด ใครแตะต้องไม่ได้ ระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ ผู้หญิงที่ชื่ออนิลคนนี้จะขอเป็นคนจัดการขยี้สั่งสอนด้วยตัวเอง

วาติมเดินแบกอนิลออกมายังลานกว้างหน้าสนามบิน หญิงสาวที่ยังสงบเสงี่ยมอยู่บนบ่าของชายหนุ่มแอบเหลือบไปเห็นอูฐยืนเรียงรายหลายสิบตัว บนหลังอูฐมีห่อสัมภาระมากมาย คลับคล้ายว่ากำลังจะมีใครสักคนออกเดินทางไปไหนสักแห่ง

“มีใครจะไปไหนหรือ” อนิลสงสัยจึงอดถามขึ้นมาไม่ได้

วาติมนิ่งเฉยไม่ตอบ

“นี่คุณ ฉันทาม ได้ยินหรือเปล่า” หญิงสาวขึ้นเสียงเล็กน้อย

“เรา” วาติมตอบแบบคนรำคาญ

“แหม! พอถามเป็นการเป็นงานตอบมาแค่นี้ แต่พอเกริ่นจะด่าละก็ ยาวเป็นหางว่าว” อนิลบ่นกระปอดกระแปดด้วยความหัวเสีย

“ยังไม่เซ็ด” เสียงซู่ลั่นๆ ดังขึ้น

“กลัวแล้ว กลัวเหลือเกิน” อนิลตัดเสียงตอบประซด และแอบกลอกตาขึ้นฟ้าด้วยความเซ็งสุดขีด ที่โดนคนบ้าอำนาจข่มขู่

อดีตที่เดินตามหลังคนทั้งคู่มา แอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่ งานนี้รุ่นพี่คนเก่งของเขาคงตกที่นั่งลำบากมาก เมื่อโดนกลบความเก่งจนไม่เหลือเหลือ ไปเล่าให้ใครฟังก็คงไม่มีใครเชื่อว่านางสาวอนิล เทพชานนท์ หรือเจี๊องของใครๆ จะกลายเป็นลูกแกะถูกเสื่อหนุ่มหล่อขยำจนแผลเหวอะ แล้วผลอๆ งานนี้จะมีเฮต่อ ที่รุ่นพี่สาวโสดของเขาจะได้ลงจากคานแบบกะทันหัน อดีตเทพอมยิ้มเมื่อนึกถึงคำประกาศ ผัว-เมีย ของคนทั้งคู่

ชายชุดดำหลายสิบคนยืนรอรับคำสั่งจากวาคิม ชายหนุ่ม

พยักหน้าให้ทุกคนเตรียมพร้อมเพื่อออกเดินทาง แต่ก่อนที่จะไป เขาสะบัดร่างหญิงสาวที่อยู่บนบ่าลง อนิลถลาแทบร่วงลงไปนอนกองกับพื้นทราย ดีที่อดีตเทพซึ่งเดินตามมาติดๆ รับร่างรุ่นพี่ไว้ได้ทัน

“นี่ เกิดฉันล้มลงไปแข่งซาหัก คุณจะรับผิดชอบไหม้ยัย” อนิลแหงนใส่อย่างเหลือรอด

“ขาใหญ่ออกอย่างนั้น ไม่ห้กง่าย ๆ หรอก”

เสียงกักฟันกรอดๆ ของคนที่ถูกกล่าวหาว่าขาใหญ่ดังขึ้น แต่วาคิมไม่สนใจ เขาหันกลับไปสั่งงานลูกน้องของตนเองแทน “ถ้าพร้อมแล้วพวกเราออกเดินทางกันได้”

“หา! นี่พวกคุณจะไปไหนกัน ฉันไม่ไปนะ ฉันไม่ไป” อนิลรีบปฏิเสธ เธอไม่มีทางยอมเร่ร่อนไปกลางทะเลทรายกับกลุ่มโจรพวกนี้แน่นอน

“ฉันเองคิดจะทิ้งเธอไว้ที่นี่” วาคิมเอ่ยเสียงเรียบ

“ไม่มีปัญหา ทิ้งฉันไว้เถอะ” อนิลรีบบั่นหน้าเข้าใจ และเธอออกตามเพราะตนเองก็อยากโดนทิ้งเป็นที่สุด

“แต่นั้นมันก่อนที่เธอจะเลิกฉันเป็นสามี” น้ำเสียงเย็นๆ ไร้อารมณ์ยังเย้ยต่อ “ฉันจะไม่บังคับเธอ ถ้าเธอไปแต่โดยดีก็จะมีปัญหา แต่ถ้าเธอทำตัวมีปัญหา จากที่จะได้นั่งบนหลังอูฐแบบสบายๆ ก็อาจต้องเปลี่ยนมาเป็นเดินกลางทะเลทรายแทน เธอเลิกเอาเองแล้วกัน ว่าอยากได้แบบไหน”

“อะไรกัน เนี่ยนะไม่บังคับ” อนิลคราง เพราะไม่ว่าเธอจะฟังประโยคนี้ซ้ำอีกสักกี่หน มันก็บังคับชัดๆ

“ว่ายังไงจะเอาแบบไหน”

“โธ่ๆ อันที่จริงเรื่องสามงสามมี ฉันก็พูดไปอย่างนั้นนั่นแหละ ฉันรู้ ฉันมันไม่คู่ควร คุณออกจะหล่อเหลาปานเทพบุตรลงมาจุติ แต่ฉันสิ ถึงจะหน้าตาดี แต่ถ้าให้เทียบกับคุณ ความสวยของฉันก็ยังไม่อาจเคียงคู่คุณได้หรอก อย่าถือสาฉันเลย ฉันมันปากพล่อย นะๆ เราต่างคนต่างก็รู้ว่า ชะตารักของเรามันไม่สมพงศ์กัน ขึ้นไปด้วยกันก็รังแต่จะสร้างความเจ็บช้ำให้แก่กันและกัน โอเคนะ คุณไปเถอะ เรื่องที่เกิดขึ้นถือซะว่าผ่านไป ฟุ้งนี่ตื่นมาก็ลืม...นะคะ” อนิลรีบตีหน้าชื่อประจบ และไม่ลืมลงท้ายด้วยถ้อยคำอ่อนหวาน

วาคิมมองหน้าอนิลนิ่งนาน ก่อนจะพยักหน้ารับ หญิงสาวหัวใจพองโตเมื่อคิดว่าตนเองสลัดหัวหน้าใจรหลุดแน่แล้ว

“ขอบคุณค่ะ” อนิลแก้มักทำเป็นเอ่ยปากขอบคุณเสียงหวาน แต่ภายในใจกลับหัวเราะเยาะเย้ยยกใหญ่ ที่คนบ้าอำนาจโดนเธอกล่อมเสียอยู่หมัด โธ่ นี่ก็ว่าจะแน่จริง เจอเจ้าจะเข้าหนอยก็ร่วนเป็นขี้หมา ถูกเผา

“ฉันรู้ว่าเธอไม่คู่ควรกับฉัน” วาคิมเอ่ยออกมา อนิลเริ่มกะพริบตาปริบๆ กับคำพูดทะแม่งๆ ฟังแล้วชัดๆ หนู

“และฉันไม่เถียงที่เธอบอกว่าฉันหน้าตาดี แต่เธอควรรู้ไว้ว่าตัวเธอควรใช้คำจำกัดความอย่างไรกับหน้าตาของเธอเอง ถ้าเธอคิดว่าหน้า

อย่างเธอเรียกว่าหน้าตาดี...สวย” วาติมหยุดพูด จ้องมองใบหน้าของหญิงสาวที่กำลังยื่นอ้าปากค้าง

วาติมสายหน้าเหมือนสิ่งที่เห็นมันแน่ “ผู้หญิงทั้งอัลไบดาคงสวยหมด สวยและซีเห่รงเป็นคำเดียวกัน แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เธอพูดถูก และฉันเห็นด้วยกับเธอ...เธอปากพล่อย แล้วเธอก็ไม่ต้องมากังวลเรื่องชะตากรรมของเรา เพราะมันจะไม่มีทางเกิดขึ้น ส่วนเรื่องความเจ็บช้ำ ฉันคงไม่ แต่ถ้าเธออยากได้ส่วนนี้ก็ตามใจ”

“ตกลงที่พูดมายาวยี้ดจะเอาอย่างไร ว่ามาเลย! ว่ามาเลย!” อนิลแทรกขึ้นด้วยความปรี๊ด โกรธจนหน้าแดงก่ำ

“พุงนี้ตื่นมา มีเธอมีฉัน ไม่ได้ฝันไป”

“ไ้บ้! ไ้ๆๆ เอาคำขอขอบคุณคืนมา เอาคืนมา!!” อนิลโกรธจนตัวไม่ออก ทำได้แต่ทวงคำขอบคุณเหงๆ

“นิสัยผู้หญิง” วาติมทำเสียงเบือหน้าย ก่อนจะเลิกสนใจหญิงสาวที่ยื่นหน้าบิดเบี้ยว แยกเขี้ยวใส่ฟ่อๆ

กาซิมผู้ที่ยืนอยู่ใกล้สุดก้มหน้าซ่อนรอยยิ้ม เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เห็นเจ้านายของตนต่อปากต่อคำกับผู้หญิง แล้วก็ทำอย่างอารมณ์ดีซะด้วย เขาซึ่งใกล้ชิดติดตามมานาน สามารถรับรู้ได้จากน้ำเสียงที่แจ๋ไปด้วยความเอ็นดูเล็กๆ ถึงแม้ว่าถ้อยคำที่พูดนั้นจะร้ายกาจเหลือทนก็ตามเถอะ

อดีตเทพเองก็ก้มหน้าไม่ต่างจากกาซิม ชายหนุ่มอยากหัวเราะดังๆ และยกนิ้วให้กับเสื้อหนุ่มหล่อ ที่กุดเข้าไปที่คอแกะตัววุ่นจนเลือดสาดนี่ไม่ถึงจริงๆ เจ็เจ็ผู้ไร้เทียมทาน ต้องโคจรมาเจอกับคู่ปรับที่รู้ทันทุกอย่าง นับว่าหนนี้มีอัลไบดาสข้างคุ่มคำจริงๆ

“กาซิม ออกเดินทาง” วาติมสั่งเสียงห้วน มองลูกน้องคนสนิทเขม็งที่แอบก้มหน้ายิ้มต่อหน้าเขา

กาซิมรีบเงยหน้าขึ้น ปรับสีหน้าเป็นขิงขัง “ครับๆ คุณวาติม”

ทุกคนต่างทยอยกันขึ้นหลังอุฐเพื่อเตรียมเคลื่อนขบวน ไม่เว้นแม้แต่อดีตเทพก็เดินไปขึ้นอุฐตัวที่กาซิมชี้บอกว่าเป็นของเขา อนิลที่ยังไม่หายโมโหเย็นแก้วๆ กังๆ ไม่รู้จะทำอย่างไร หันไปมองชายหนุ่มรุ่นน้องก็ได้แต่เจ็บใจที่เห็นเขาขึ้นหลังอุฐไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ฉันซึ่งอุฐไม่เป็น จะเอาอย่างไรก็ว่ามาเลย” อนิลตะโกนก້องให้ทุกคนได้ยินอย่างเต็มที่ ไหนๆ ก็โดนบังคับจนไม่มีอะไรจะเสียแล้ว ฉะนั้นไม่ต้องมาแสบแองอีกต่อไป

“ไร้ทักษะ” วาคิมพูดขึ้นอย่างเอือมระอา

“มันจะมากไปแล้วนะ” อนิลโมโหเลือดขึ้นหน้า หญิงสาวไม่สนหน้าตาอะไรอีกแล้ว นอกจากปราดเข้าไปใกล้วาคิม แล้วตะโกนเสียงดังใส่หน้า พร้อมกับเหวี่ยงขวี่จิ้มเข้าไปที่หน้าอกชายหนุ่ม “เห็นฉันไม่สู้เลยได้ใจใช่ไหม อย่าให้ฉันหมดความอดทนนะโว้ย ไม่งั้น ไม่งั้น...”

“ไม่งั้นจะทำไม่ ตะโกนพึมพายว่าถูกรังแกเหมือนเดิมใช่ไหม” วาคิมใช้สายตามดุจจ้องเขม็งไปยังหญิงสาวที่กล้าเหวี่ยงขวี่จิ้มหน้าอกเขา ส่วนคนจิ้มก็ไม่ยอมแพ้ ถลึงตามองตอบไม่ลดละ

สองสายตาประสานกันอย่างไม่มีการกลัวใคร จนกระทั่งอนิลทนไม่ไหวต้องเป็นฝ่ายพุดขึ้น

“ฉันซึ่งอุฐไม่เป็น เลือกลงมา จะให้ทำยังไง หนึ่งทั้งฉันไว้แล้วต่างคนต่างไป สองให้ฉันนั่งอุฐไปตัวเดียวกับคุณ” อนิลแสร้งยิ้มหลังจากเสนอทางเลือกให้กับอีกฝ่าย อยากรู้กันว่าตอนนี้จะทำอย่างไรถ้าต้องเอาเธอนั่งเสนอหน้าไปด้วย สมน้ำหน้า อยากรังเกียจกันตึ๊ง ต้องโดนสั่งสอนแบบนี้

“หึ” เสียงเย้ยดังขึ้นก่อน “ที่แท้ก็คิดอยากนั่งประกบติด วันหลังเธอไม่ต้องสร้างเรื่องขึ้นมาก็ได้ บอกฉันดีๆ บางทีฉันอาจยอมสละตัวนิดหน่อยให้เธอได้สมหวัง”

อนิลขบฟันแน่น ถ้าเริ่มต้นพุดออกมาแบบนี้ เธอรู้ได้เลยว่าต่อไป

เธอคงจะไม่ดี ดั่งนั้นเสียงใสๆ จึงซิงพุดแทรกอย่างรวดเร็ว “แต่ว่าวันนี้ฉันไม่มีอารมณ์จะมาสเตอร์ เธอเดินไปแล้วกัน” น้ำเสียงหญิงสาวแขวะใส่คล้ายรู้ทัน และตอกย้ำความรู้ทันด้วยท่าขี้มือไปบนพื้นทราย ทำนองว่าเดินไปเถอะยะ อย่าหวังว่าเธอนั้นจะมีโอกาสมานั่งบนหลังอุฐตัวเดียวกับเขาเลย

อติเทพกลั้นไม่อยู่ หลุดหัวเราะออกมาจริงๆ อนิลหันขวับไปชู่ “เจียบไปเลย!”

วาคิมพุดต่อ ไม่สนใจกับคำค่อนข้างอดที่เป็นความจริง “เธอพุดถูกวันนี้ฉันไม่มีอารมณ์สเตอร์ แต่ฉันก็ไม่ใจร้ายถึงขนาดปล่อยให้เธอเดินอยู่คนเดียว มันถ่วงเวลาคนอื่น ดั่งนั้นฉันจึงเตรียมทุกทางให้เธอแล้ว และเพราะฉันรู้ว่าผู้หญิงมักคิดเพื่อเจ้า อยากนั่งไปบนหลังอุฐกับชายในฝันเพื่อหวังสร้างบรรยากาศโรแมนติก เขาเป็นว่าฉันขอโทษเธอแล้วกันที่ดับฝันของเธอเข้า พอดีฉันเป็นคนชอบเลือกของที่ดีที่สุด”

ชายหนุ่มหันไปพยักหน้ากับลูกน้องคนสนิททันทีที่พุดจบ จึงไม่ทันสังเกตเห็นอนิลที่กำลังมึนงำแข่งชักหักกระดูกชายหนุ่มอย่างเจ็บใจ “ดับฝันโรแมนติก เลือกของที่ดีที่สุด เฮอะ ระวังตัวไว้เถอะ ขอให้ได้ฝันสยอง ของวิปริตไปแทนที่เกิด เพียง!!”

คำแข่งยังไม่ทันจางหาย หญิงสาวก็ต้องหันไปตาโตกับพาหนะของเธอที่ถูกจูงเข้ามา

กาชิมจูงลาแคะให้เดินมาหยุดตรงหน้าหญิงสาว

“ตัวนี้เนี่ยนะ! ที่จะให้ฉันขี่”

“เธอจะเอาอะไรมาก ข้าสิ้นแบบเธอนั่งได้อย่างสบาย ข้าไม่แตะพื้นด้วยซ้ำ” วาคิมตอบ แกวตาศายหนุ่มวาววับคล้ายชอบใจเล็กๆ ที่เห็นอนิลทำหน้าตกใจ

อนิลมองหน้าคนที่เตรียมพร้อมให้เธอด้วยความแค้นใจ โจรบ้า มันแก๊งเธอชัดๆ ให้เธอเป็นหนึ่งเดียวที่ได้นั่งลาตัวกระจัด ทั้ๆ ที่

คนอื่น ๆ ได้นั่งอุฐตัวใหญ่ยักษ์แบบนั้น

“เฮ้! ขึ้นลิ ชักช้าทำไม” วาคิมสั่งเสียงดุ

หญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวกระพืดกระพืด ขึ้นคร่อมลาแคระอย่างคั่งแค้นสุด ๆ อนิลยักษ์แย่งกันอยู่ชั่วคราว รอคจนปรับตัวอยู่บนหลังลาได้แล้ว จึงขีดหน้าขึ้นสู้ “ฉันทพร้อมแล้ว จะไปกันหรือยัง อีตอาตจริง ๆ”

วาคิมเลิกคิ้ว และหันไปสั่งคนของตนเองให้เริ่มออกเดินทาง

ลาแคระตัวน้อยเดินรั้งท้ายสุด แถมยังชอบเดินเป๋ไปมา

ออกนอกเส้นทาง อนิลพยายามบังคับก็แล้ว ดุกก็แล้ว แต่เจ้าลาแคระไม่เคยเชื่อฟังสักครั้ง “เดินให้มันดี ๆ น้อยได้มัย ตามเค้าไปสิ นั่น ๆ เหาอีกแล้ว บอกแล้วไงว่าอย่าเดินมั่ว ๆ”

เสียงบ่นของอนิลทำให้คนที่นั่งอยู่บนหลังอุฐตัวใหญ่ต้องเหลียวหลังมามอง และชักอุฐให้เดินเข้ามาดูใกล้ ๆ

“นี่ ๆ หยุดอยู่ตรงนั้นเลย ไม่เห็นหรือไง เจ้าลาตัวน้อยของฉันทมันไม่ชอบอุฐคุณ” อนิลรีบร้องบอก เมื่อเห็นลาแคระของตนเองพยายามขึ้นตัวหนีไปอีกทาง

วาคิมไม่สนใจคำห้าม ยังบังคับอุฐตัวใหญ่ให้เดินตรงเข้าไป

อนิลร้องจ๊ิกจ๊ิก หัวหน้าโจรนี่เคยรู้จักฟังใครบ้างไหม บอกว่าอย่าเข้ามา ก็ดันทุรังจะเข้ามา ดูเอาเถอะลาตัวน้อยของเธอกลัวจนสิ้นหนีก ๆ แล้ว “จู้ ๆ ดีกดี ไม่ต้องกลัวนะ” อนิลก็ลงไปตบคอก ปลอดภัยลาแคระของตนเองด้วยท่าทางอ่อนโยนเกินปกติ

อุฐตัวใหญ่เดินเข้าไปขวางทางเจ้าลาแคระอย่างรู้หน้าที่ วาคิมที่นั่งอยู่บนหลังอุฐกระโดดลงมาพร้อมกับเชือกเส้นหนึ่ง และเดินตรงเข้าไปหาเจ้าลาตัวนั้นด้วยท่าทางเอาจริง

“จะทำอะไรนะ” อนิลร้องถาม “นี่ ถึงฉันทจะอยู่ท้ายสุด ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันทจะคิดหนีนะ ใจดำเกินไปหรือเปล่า แค่นี้ก็ต้องเอา

เชือกมามัดมือกันด้วยเหวอ อะไรจะใจร้ายขนาดนั้น”

“อย่างเธอ โดนมัดปากทำอะไรจะเหมาะกว่า” วาคิมตอบ ไม่สนใจเสียงอีดอ้อของอนิลที่ทำท่าไม่พอใจกับคำพูดของชายหนุ่ม

อนิลมองลาแคะของตนที่ถูกวาคิมนำเชือกมาคล้องคอ หญิงสาวใจขึ้นขึ้นเล็กน้อย เมื่อเชือกเส้นนั้นถูกนำมาเป็นสายลากจูงระหว่างอูฐของคนบ้าอำนาจกับเจ้าลาแสนน่ารักของเธอ

วาคิมกระตุกปลายเชือกสองสามครั้งเพื่อตรวจดูความเรียบร้อยส่งท้าย และเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วจึงหันมาพูดเสียงเข้มใส่อนิล “ถ้าทำขนาดนี้ ยังปล่อยให้เจ้าลาตัวนี้เดินออกนอกเส้นทางอีก ฉันว่าเธอลงไปเดินเป็นเพื่อนกับมันจะดีกว่า ฉลาดเท่ากันแบบนี้”

“นี่คุณ หว่าฉันโง่เหมือนลาเหวอ” อนิลแหงนใส่ คนอะไรไม่รู้ปากเหมือนไปพูดหาอะไรมา ถึงได้มอมนั้ก

“เธอจะถามในสิ่งที่รู้แล้วไปทำไม” วาคิมผละออกไปขึ้นหลังอูฐทันทีที่พูดจบ ไม่เปิดโอกาสให้อนิลได้โต้ตอบ

อนิลได้แต่ถลึงตามองตามแผ่นหลังชายหนุ่มด้วยความคับแค้นใจสุดๆ ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยเจอผู้ชายคนไหน ทั้งห่วย ทั้งแย่ ทั้งปากจัด สมบูรณ์แบบเท่านี้มาก่อน ผู้ชายแบบนี้ผู้หญิงคนไหนได้ไป คงหลอนหัวตั้งไปทั้งชีวิต ขนาดเธอที่เจอกันไม่ทันข้ามวัน หมอนี่ยังอวดศักดิ์ไส โดยไม่คิดละอายใจสักนิด อนิลคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างเจ็บใจ แค้นนี้รอวันชำระความแค้นอน...โจรร้ายปากกว้างพีช